

Ikt. sz.: NOB-40/8-2/2014.

NOB-2/2014. sz. ülés
(NOB-2/2014-2018. sz. ülés)

J e g y z ő k ö n y v

az Országgyűlés **Nemzeti összetartozás bizottságának**
2014. június 3-án, kedden, 14 órakor
az Országház Esterházy János tanácstermében (földszint 1.)
megtartott üléséről

Tartalomjegyzék

Napirendi javaslat	3
Az ülés résztvevői	4
Elnöki bevezető, a napirend elfogadása	5
Dr. Semjén Zsolt tárca nélküli miniszterjelölt kinevezés előtti meghallgatása - (Az Országgyűlésről szóló 2012. évi XXXVI. törvény 44. § (2) bekezdése alapján)	5
<i>Dr. Semjén Zsolt tárca nélküli miniszterjelölt bemutatkozó előadása</i>	<i>5</i>
<i>Kérdések, hozzászólások</i>	<i>12</i>
<i>Dr. Semjén Zsolt válaszadása, reagálása</i>	<i>24</i>
<i>Határozathozatal</i>	<i>34</i>
Egyebek	34

Napirendi javaslat

1. **Dr. Semjén Zsolt tárca nélküli miniszterjelölt kinevezés előtti meghallgatása**
(Az Országgyűlésről szóló 2012. évi XXXVI. törvény 44. § (2) bekezdése alapján)
2. **Egyebek**

Az ülés résztvevői

A bizottság részéről

Megjelent

Elnököl: **Potápi Árpád János** (Fidesz), a bizottság elnöke
Bóna Zoltán (Fidesz), a bizottság alelnöke
Szabolcs Attila (Fidesz), a bizottság alelnöke
Pánczél Károly (Fidesz)
Petneházy Attila (Fidesz)
Szászfalvi László (KDNP)
Kiss László (MSZP)
Ander Balázs (Jobbik)
Szávay István (Jobbik)

Meghívottak részéről

Hozzászóló

Dr. Semjén Zsolt tárca nélküli miniszterjelölt

Megjelentek

Répás Zsuzsanna nemzetpolitikáért felelős helyettes államtitkár
Dr. Wetzsel Tamás miniszteri biztos
Ékes Ilona (Fidesz), a Nemzeti összetartozás bizottsága volt tagja
Ikotity István (LMP) országgyűlési képviselő

(Az ülés kezdetének időpontja: 14 óra 00 perc)

Elnöki bevezető, a napirend elfogadása

POTÁPI ÁRPÁD JÁNOS (Fidesz), a bizottság elnöke, továbbiakban: ELNÖK: Jó napot kívánok! Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Sok szeretettel, nagy tisztelettel köszöntök mindenkit a mai bizottsági ülésünkön. Köszöntöm a Nemzeti összetartozás bizottsága képviselőit, köszöntöm a szakértőket, illetve a minisztérium munkatársait, a Ház munkatársait, a sajtó képviselőit. Külön tisztelettel köszöntöm dr. Semjén Zsolt nemzetpolitikáért felelős tárca nélküli miniszterjelölt urat, Répás Zsuzsanna nemzetpolitikáért felelős helyettes államtitkár asszonyt és Wetzl Tamás miniszteri biztos urat.

Tájékoztatom képviselőtársaimat, hogy az Országgyűlésről szóló 2012. évi XXXVI. törvény 40. §-ában foglaltaknak megfelelően az LMP részéről Ikotity István képviselő úr tanácskozási joggal vesz részt, illetőleg vehet részt az ülésünkön. Még nincs itt a képviselő úr, ha jön, akkor természetesen őt is sok szeretettel köszöntöm.

Napirendi javaslatunkat megkapták. Az első napirendi pont dr. Semjén Zsolt tárca nélküli miniszterjelölt kinevezés előtti meghallgatása. A meghallgatás menete a következő lesz, természetesen, ha a napirendi javaslatot elfogadják képviselőtársaim: először a miniszterjelölt beszél, utána kérdések és hozzászólások következnek. Szeretném, hogyha a kérdések, hozzászólások egy körben mennének, tehát mindenkinek ahány kérdése, hozzászólása van, tegye meg, utána pedig meghallgatjuk a válaszokat, azt követően pedig szavazunk. Az Egyebekben majd elmondom, hogy a következő miniszterjelölti meghallgatások a holnapi napon mik lesznek, illetve ha esetleg más kérdés is van, ott fel lehet tenni.

Tisztelt Képviselőtársaim! Megkérdezem, a napirendi javaslatot elfogadják-e. (Szavazás.)

Úgy látom, egyhangúlag elfogadtuk. Köszönöm szépen.

Dr. Semjén Zsolt tárca nélküli miniszterjelölt kinevezés előtti meghallgatása - (Az Országgyűlésről szóló 2012. évi XXXVI. törvény 44. § (2) bekezdése alapján)

Máris átadom a szót Semjén Zsolt tárca nélküli miniszterjelölt úrnak. Öné a szó. Köszönöm szépen.

Dr. Semjén Zsolt tárca nélküli miniszterjelölt bemutatkozó előadása

DR. SEMJÉN ZSOLT tárca nélküli miniszterjelölt: Nagyon szépen köszönöm a szót és a lehetőséget. Mélyen Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselő Urak! A nemzetpolitika célja és értelme pontosan ugyanaz, mint a magyar államnak, az, hogy a magyar nemzet fennmaradjon, és a magyar emberek életminősége javuljon. Az ebbéli teljesítményről, az erős és biztonságos Magyarországról a választópolgárok négyévente ítéletet mondanak, ezt láthattuk az országgyűlési választásokon a kétharmad vonatkozásában. A szűkebb értelemben vett egyházpolitikáról, tehát a külhoni nemzetrészekről szóló egyházpolitika tekintetében, ami eminenter ennek a bizottságnak a feladata és hatásköre, e tekintetben pedig alapvetően a külhoni magyarok mondanak ítéletet. Ez az ítélet megszületett az országgyűlési választások során, 95,5 százalékban azt a politikát támogatták, amit képviselünk. Bizonyos értelemben itt hátra is dőlhetnék, és megköszönhetném, de azt gondolom, adjuk meg a módját és a tiszteletet az egész eljárásnak, ezért az a helyes, ha a legfontosabb kérdéseket összefoglalom, és a jövő legfontosabb céljait megjelölöm.

Látni kell még az egész nemzetpolitika tekintetében, hogy akkor valósítható meg, ha azt a magyarországi társadalom is elfogadja, ezért a legnagyobb sikernek azt tartom, hogy a három legfontosabb nemzetpolitikai kérdésben a parlamenti pártok

között, nemcsak politikai, hanem ténylegesen társadalmi konszenzus van. Ez a három alappillér az, hogy a határon túliaknak jár a magyar állampolgárság, a második pillér az, hogy az állampolgársággal együtt jár a szavazati jog, a harmadik pedig az, hogy a határon túli magyar nemzetrészeknek jár az autonómia, nyilván a többszámúaknak területi autonómia, a szórvány magyarságnak kulturális autonómia. Megjegyzem, hogy ez a társadalmi konszenzus, ami ebben a fundamentális kérdésben van, 5 évvel ezelőtt elképzelhetetlen lett volna. Gondoljunk csak ama 2004. december 5-ei népszavazásra, amikor még az állampolgárság lehetőségét is megtagadták a külhoni magyarságtól. Most akár a politikai paletta baloldala vagy jobboldala ezekben a fundamentális kérdésekben egyetért, mindez a MÁÉRT ülésein is kiderült, és ami ennél sokkal fontosabb, a magyar társadalomban is konszenzus van ezekben a kérdésekben. Mindenesetre mindez arra a józanságra int minket, hogy csak olyan dolgokat szabad mondani külhoni vonatkozásban, ami elfogadható magyarországi vonatkozásban, mert különösen a külhoniak szempontjából életveszélyes dolog, ha akár jó szándékból is, de szembeállítódik a magyarországi magyarság és a külhoni magyarság, hiszen pontosan az a célunk, hogy egy nemzet vagyunk, egy történelemmel, egy nyelvvel, egy kultúrával, egy közjogi egységben, egy állampolgársággal. Tehát pont az egész nemzet egysége a célunk, nem pedig ennek akár jó szándékból fakadó megosztása.

A külhoni magyarság tekintetében főleg a külhoni szervezetekhez, pártokhoz való hozzáállásunk alapvető fundamentuma az, hogy nekünk minden magyar egyaránt fontos, függetlenül felekezeti hovatartozásától, világnézeti beállítottságától, politikai felfogásától, nekünk minden külhoni magyar egyformán fontos. Nyilvánvaló, hogy ez nem vonatkozik teljes mértékben, sőt szerintem egyáltalán nem mondjuk azokra, akik különböző országok ügynökhálózatába bonyolódtak, vagy azokra az örültekre sem, akik vállalhatatlan szélsőséget képviselnek, de egyébként a normális, ép eszű emberek tekintetében felekezeti, politikai, kulturális, világnézeti és egyéb hovatartozástól függetlenül nekünk minden magyar egyaránt fontos. Itt csak olyan kis színesként mondom, hogy főleg a diaszpóra tekintetében nagyon fontos volt, hogy az elején tisztáztuk azt, hogy mi nem vagyunk felettes szerve a külhoni magyar szervezeteknek és személyiségeknek, tehát az első percben megmondtam, nálam ne is jelentsék fel egymást. Tehát nem tudok és nem is akarok igazságot tenni a különböző körök, külhoni szervezetek és személyiségek között.

Aki ismeri ezt a világot, ennek a bonyolult rétegzettségét - gondoljunk a '45-ös emigrációra, aki a háború előtt vagy a háború után ment ki, az '56-osok, a Kádár-rendszer idején kimentek, és az ebből fakadó számtalan feszültségre és szembenállásra -, az pontosan érti, hogy mire gondolok, amikor a magyar állam részéről csak egyetlenegy dolog lehetséges, amit körülbelül Jézus mondott akkor, amikor mentek hozzá az örökösök, hogy tegyen igazságot, ossza el közöttük az örökséget, azt mondta: ember, ki tett engem bírónak köztetek? Tehát a diaszpóra tekintetében csak az az álláspont vezethet sikerre, ha semmiféle módon nem bonyolódunk a különböző szervezetek egymás közötti vitájába, nekünk minden magyar egyaránt fontos.

A legfontosabb kérdés mindenképpen a nemzet közjogi egyesítése. Azt gondolom, itt tényleg elmondható az, hogy a politikában számos olyan dolog van, ami egy aktuális kihívás, és persze meg kell oldani a problémát, de ezek időlegesek; van egy aktuális probléma, találunk rá jogszabályt, valahogy megoldjuk, azután az élet tovább megy. A honosítás nem ilyen, mert ez valóban maga a történelem, hiszen akit honosítottunk, annak a gyereke, unokája, dédunokája, ükunokája mind magyar állampolgár lesz, tehát innentől kezdve ez valóban maga a történelem, különösen azután, hogy külhonban a kritikus tömeget már meghaladta a magyar állampolgárok száma. A honosítás, amikor elkezdtek 4 évvel ezelőtt, megjegyzem, akkor az összes szakértő azon a véleményen volt, hogy 200-250 ezer embernél többet

államigazgatásilag nem lehet lebonyolítani. Én akkor megígértem a miniszterelnök úrnak a félmillió magyar állampolgárt, ezt megcselekedtük. Ehhez természetesen szükség volt a honosítási eljárás radikális átalakítására, millió bürokráciát és értelmetlen bonyolítást kellett felszámolni, egyébként még így is maradt, de a lehetőségig egyszerűsítettük, gyorsítottuk, a személyi állományt mind az államigazgatási apparátusban, mind a külföldön lévő plusz konzulok kiküldésével biztosítottuk, és így volt a választásokra esküt tett 550 ezer új magyar állampolgár. Most itt a választásokon való részvételüknél látni kell azt, hogy ebből 120 ezer kiskorú volt, tehát definitíve nem vehetett részt a választásokon, 160 ezren regisztráltak, illetőleg érvényes regisztráció alapján szavaztak, ebből 130 ezer szavazat volt érvényes.

Zárójelben: ebből is látszik, hogy magát a választási eljárást is egyszerűsíteni kell. Most csak egyetlen példát mondok: például az anyja neve, mint identifikációs mutató, ez a magyar kultúrkörön kívül nem nagyon létezik, következésképpen egy csomó ember külföldön nem tudta, hogy pontosan, a magyar helyesírás szerint hogy írják az anyja nevét, és beírta a férjezett nevét az anyjának, továbbá az, hogy Erzsébet vagy Elisabeth, a magyar ékezetek hogy vannak, hogy nincsenek. Vagy gondoljunk arra, mondjuk a kárpátaljaiak vonatkozásában, aki valamikor Kárpátaljáról ment ki, mondjuk az Egyesült Államokba, a cirill betűs átírások pontosan hogy vannak, vagy hogy nincsenek. Tehát ez is mutatja azt, hogy a választásoknál is még bőven van egyszerűsítendő, amire a javaslatok meg is születtek.

Itt csak jelzem, az, hogy 130 ezer érvényes szavazat volt, az alapvetően nem a külföldi magyar választópolgárok, hanem az elég nehézkes adminisztráció hibája, ami bizonyos szempontból, alkotmányos szempontokból bizonyára szükséges volt, de azt gondolom, van még bőven lehetőség arra, hogy ezt egyszerűsítsük és életségűsítsük, hogy minél többen tudjanak ténylegesen is élni a szavazati jogukkal.

Summa summarum, a lényeg az, hogy azért 130 ezren szavaztak, különösen, ha hozzászámoljuk ehhez, hogy 80 ezer olyan külföldi magyar állampolgár is részt vett a választáson pluszban, akinek két szavazata volt, mert volt magyarországi lakcíme is. Ha mindezt összevetjük, akkor azt kell mondanom, hogy az 550 ezer honosított külföldiből lényegesen többen vettek részt a választásokon, mint a magyarországiak. Nyilván önekik is meghatározó szerepük volt a szavazatuk leadásával részint a kétharmadban is, de ennél talán még fontosabb az, hogy innentől kezdve a Magyar Országgyűlés - így mi is - már nem pusztán a magyarországi magyaroknak vagyunk a képviselői, hanem az egyetemes magyarság képviselői vagyunk, hiszen minden magyarnak a politikai akarata, bárhol él a világban, benne van ebben az Országgyűlésben, és azt gondolom, hogy erre mindannyian büszkék lehetünk.

Hozzáteszem még, hogy a honosítást úgy csináltuk - amiről annak idején még szó sem volt -, hogy névváltoztatással, hiszen nem lenne szerencsés, ha például román helyesírással lenne leírva a neve, vagy a születési helyeként az lenne, hogy Cluj és nem az, hogy Kolozsvár. Csak zárójelben jegyzem meg, hogy mindez több mint egymillió aktát eredményezett, tehát, ha az illető hozzájárul, akkor magyar helyesírással anyakönyvezzük a magyar okmányokban a nevét. Mindezzel együtt, örömmel jelentem, hogy jelen pillanatban meghaladtuk a 630 ezer állampolgársági kérelmet, tehát a mai nap; egyébként nagyjából éppen a mai nap haladtuk meg a 630 ezres kérelemszámot. 580 ezren le is tették az esküt, és ennek alapján, a ciklus végére, ígérhetem a magyar nemzetnek, hogy meglesz az egymillió új, esküt tett magyar állampolgár, és ha szabad egy személyes megjegyzést tenni, ez nekem a személyes életcélom.

Ebbe nincs beleszámítva az állampolgárság-megállapítás, ami különösen a diaszpórában van azoknál, akik Magyarországról mentek ki - mármint az ősei -, és ebből kifolyólag őket nem honosítani kell, hanem ők voltaképpen magyar állampolgárok, csak meg kell állapítani a magyar állampolgárságukat, és az

állampolgársági papírokat kiadni; tehát ez még pluszban van mindezek fölött. Amiről eddig beszéltem, az a kedvezményes honosítás, de ezenkívül még van azért egy jelentős számú állampolgárság-megállapítás is, és azt gondolom, hogy itt nagyon hosszú távra vannak tartalékok a diaszpóra magyarságában.

Ha megengedik, akkor röviden szólnék mindezek mellett a legfontosabb olyan típusú kérdésekről, ami a külhoni magyarságnak komoly segítséget jelent, néhány pontban összefoglalva. Az első az, hogy bizonyára emlékeznek arra, amikor volt ez a bizonyos állampolgársági vita 2004 decemberében, akkor, miután a külhoni magyarok - nagyon helyesen - ragaszkodtak és követelték az állampolgárságot, akkor Gyurcsány Ferenc dühében többet nem hívta össze a Magyar Állandó Értekezletet. Amikor négy évvel ezelőtt hasonló meghallgatás volt, akkor bejelentettem, hogy össze fogjuk hívni. Ezt meg is cselekedtük, és 2010. november 5-én újra összehívtuk a Magyar Állandó Értekezletet, mint a legitim magyar szervezetek legmagasabb szintű és rangú értekezletét. Annyi újítást - hogy úgy mondjam - vittem be a történetbe, hogy a magyarországi politikai pártok is kapjanak meghívást a MÁÉRT-re, tehát ne csak az legyen, ami korábban volt, hogy a kormány és a külhoni legitim magyar szervezetek, hanem a magyarországi pártok, mármint parlamenti pártok mindegyike képviseltesse magát a MÁÉRT-ban.

Amit itt a legfontosabbnak gondolok mindezzel kapcsolatban - persze száz dolgot lehetne mondani -, ez az a megállapodás, hogy a külhoni magyar szervezetek javasolhatnak nemzeti jelentőségű intézményt és programot, és akkor innentől kezdve a nemzeti jelentőségű intézmények egy rendszeres, kiszámítható költségvetési támogatást kapnak, nem pedig az esetről esetre való pályázat lehetőségét, ami azért egy értelmes dolog, mert nyilván egy nagy intézmény működése nem függhet a pályázat természetszerű bizonytalanságától. Tehát a külhoni magyar szervezetek tesznek javaslatot, hogy ki kerüljön be a nemzeti jelentőségű intézményekbe, illetve programokba.

A MÁÉRT-hoz kapcsolódik a Kárpát-medencei Magyar Képviselők Fóruma, mely alapvetően - mint a neve is mutatja - parlamenti fórum, és amely kiegészíti a MÁÉRT-et. Itt megköveteli az igazságosság, hogy tisztelettel emlékezzünk Szili Katalinról, aki a Gyurcsány-korszakban, a legnehezebb szituációban is ezen a fórumon keresztül mégiscsak átmentette a magyar-magyar párbeszédet. De azt gondolom, hogy miután ez egy parlamenti természetű dolog, a MÁÉRT mellett szükség van a KMKF-re is, ezért ezt fenn is fogjuk tartani a jövőben, házelnök úr égisze alatt.

Újítás volt részünkről a Diaszpóra Tanács összehívása. 2013-ban már 75 meghívott szervezet volt. Ennek alapvetően két értelme van: az egyik az, hogy a Diaszpóra Tanács képviselteti magát a MÁÉRT-en belül is, a másik pedig az, hogy külön is tudunk találkozni a diaszpóra magyar szervezeteivel. Ószintén megmondva a szituációt, a helyzet az, hogy amikor az a kérdés, hogy mondjuk Bukarestben kormányon vagyunk-e, és hogy Pozsonyban bent vagyunk-e a parlamentben, akkor bizony nehéz felállni, és azt mondani, hogy igen-igen, de mi van Sydneyben a cserkészekkel, pedig a diaszpóra magyarságának a cserkészek a fontosak, a néptáncosok, a magyar órák megtartása, és ezért ők mindig egy picit háttérbe szorultak a Kárpát-medence mellett, a dolog természetéből eredően. Ezért is volt fontos, hogy a Diaszpóra Tanács létrehívásával van egy olyan fórum, ahol a kormányzat közvetlen kapcsolatot tart a külhoni magyar szervezetekkel, ahol ők a legfontosabbak, vagy az általuk delegált képviselőkön keresztül hangsúlyosan jelen tudnak lenni a Magyar Állandó Értekezlet tekintetében is.

Az is korábban példátlan volt, amit sikerült elérni, hogy 2011 novemberében a MÁÉRT 10. ülésén elfogadtuk a „Magyar nemzetpolitika - A nemzetpolitikai stratégia kerete” című művet és programot, amely az egyetemes magyarságnak a nyomtatásban megjelentetett programja. Most csak zárójelben jegyzem meg, nyilván minden épeszű

pontosan tudja, hogy a nemzetpolitikának vannak olyan részei, amit nem nyomtatásban jelentetnek meg, könyvben, amit esetleg konkurens érdekeltségű társulatok is olvasnak, hanem vannak sajátosan bizalmas részei is, de van olyan része is – és ezek az alapok mindenképpen ilyenek -, ami mindenki által, demonstratív vállalható, hogy konszenzuálisan ebbe az irányba akarunk menni, és ez a magyar nemzetpolitika. Ilyen korábban elképzelhetetlen volt, hogy egy ilyen konszenzussal elfogadjunk, ezért történelmi tettnek gondolom, hogy részint megszületett maga „A nemzetstratégia kerete” című mű, és ezt konszenzussal a MÁÉRT elfogadta, beleértve a külhoni magyar szervezeteket, a magyarországi parlamenti pártokat és a magyar kormányt.

Ennek egy fontos része, hogy elindítottuk az éves tematikus programokat. Először, 2012-ben a külhoni magyar óvodák évét, ennek az értelme az, hogy ha már óvodáskorban a magyar iskolarendszerhez kötjük a gyereket, akkor jobb eséllyel marad meg a magyar iskolarendszerben. A következő év, 2013 a kisiskolák éve volt, 2014 pedig a felsősök éve. Mindezeknek az anyagi alapját teremti meg a Bethlen Gábor Alap, mely átlátható, ellenőrizhető, számon kérhető módon biztosítja a külhoniak finanszírozását. Itt foglaltatnak külön keretbe a nemzeti jelentőségű intézmények és programok. Megjegyzem, azt hiszem, korábban 30 volt, most 66 van, és 2013-ban – összeszámoltam – több mint 18 milliárd forintot kaptak, ami egyedülálló a nemzetpolitika történetében. Megemlítem a részletek tekintetében, hogy a Sapientia Egyetem az éves költségvetésén túl kapott még plusz 4,1 milliárdot, a Rákóczi Főiskola Kárpátalján kapott még plusz 1 milliárdot, tehát a legfontosabb helyekre konszenzuális alapon a külhoni magyar legitim szervezetek támogatásával korábban soha nem látott anyagi támogatást tudtunk biztosítani a legfontosabb magyarságmegtartó intézményeknek. Itt a Sapientia és a Rákóczi kapcsán csak egy zárójeles megjegyzést hadd tegyek. Én nem támogatok semmi olyan, akár legjobb szándékú kezdeményezést, amely egyfajta konkurenciát teremtene ezeknek az intézményeknek, akkor pláne nem, ha abban a magánbiznisz is megjelenik. Tehát rengeteg jó szándékú kezdeményezés van, amelyeket a jó Isten éltesen, de itt mindig figyelemmel kell lenni arra, hogy a magyar állam által támogatott legfontosabb külhoni magyar iskoláknak, főiskoláknak, egyetemeknek ne legyen olyan konkurenciájuk, ami megosztja az ottani erőforrásokat.

Rendkívül sikeres a Határtalanul! című programunk, az osztálykirándulási program. Ennek a távlati célja az, hogy minden Magyarországon tanuló gyerek intézményes, államilag támogatott módon egyszer eljusson olyan külhoni magyar közösséghez, ahová egyébként magától talán nem jutna el. Ez azért is kulcsfontosságú, mert ilyenkor születnek azok a barátságok és kapcsolatok, hogy először elment osztálykirándulásra, utána már kialakulnak a barátságok, a szülőkkel együtt hívják vissza egymást, utána már tőlünk függetlenül összejárnak a családok, barátságok, szerelmek, minden szövődnek. Igazából itt nekünk egyfajta katalizátorszerepünk van, és azt gondolom, hogy az a magyar diák, aki így egyszer volt már külhoni magyar környezetben, az többet nem fog egy erdélyi magyart lerománózni, egy kárpátaljai magyart leukránózni és így tovább. Az is fontos egyébként, hogy a külhoni nemzetrészek egymáshoz is elmenjenek, tehát ők is eljőjenek először Magyarországra, de lehetőleg egy erdélyi eljusson Kárpátaljára, egy kárpátaljai a Felvidékre, hogy teljesen be tudjuk lakni a Kárpát-medencét. Ebben a tanévben 533 iskola nyert a pályázatokon, 17 164 diák utazhat. Idén háromszorosára növeltük a keretet, most már 1,5 milliárd forint van rá.

Fontosnak érzem azt is, hogy a Magyarság Háza fent a Szentháromság téren végre méltó formában megújult. Ennek a lényege a pozitív magyarságkép sugárzása, kiállítások, Trianon, magyar tudósok bemutatása, szintén a magyar történelem és a magyar nemzeti büszkeség bemutatása. Itt szeretném megköszönni a Nemzetpolitikai Kutatóintézet munkáját. Legalább 30 tudományos konferenciát tartottak általában

nemzetközi szinten, és ami megint unikum, a „Nemzetpolitikai alapismeretek” című tankönyv megjelent, és ez a közoktatásba bekerült.

Az ismert okok miatt hoztuk létre a Kisebbségi Jogvédő Intézetet, amely a külhoni magyarok jogsegélyének a biztosítására van, 2012 júliusában állítottuk fel. A konstrukció úgy néz ki, hogy van az alapítvány, amelynek az intézménye, szerve maga az intézet, és ez az intézet további 13 partnerszervezettel működik együtt a Kárpát-medencében. Azt gondolom, tényleg forradalmi újítás volt a Nemzeti Regiszter felállítása, amely lehetővé teszi, hogy perszonális kapcsolat legyen a magyarországi kormány, az állami intézményrendszer, illetve a külhoni, főleg a diaszpóra magyarsága között. Ez korábban postai úton elképzelhetetlen volt, de az internet korszakában egy pillanat alatt, gombnyomásra megvalósítható. Ennek a lényege az, hogy hetente kap egy olyan rövid üzenetet, amit 10 perc alatt át tud olvasni, és a világ magyarságáról kap egy képet, hogy mi történt a héten. A másik értelme pedig az, hogyha Magyarországon akar tanulni, Magyarországon akar nyugdíjat intézni, vagy bármilyen államigazgatási ügye van, akkor ezen keresztül felteszi a kérdést, az ottani ügyintézők eljuttatják a megfelelő államigazgatási szervhez, akár egy egyetemhez, azok megválaszolják, és visszaküldik a választ. Tehát el tud igazodni a magyar államrezon - és ezt most kivételesen nem pejoratíve mondom - bürokráciájának az útvesztőjében, és konkrét válaszokat kaphat a konkrét kérdésére. Ebben a fontos az, hogy személyes kapcsolat alakul ki a Nemzeti Regiszteren tagként résztvevők és a magyar állam között, de ennél talán még fontosabb az, hogy a Nemzeti Regiszteren rajta vannak a külhoni magyar szervezetek bemutatkozásai, akár videók, képek, leírások formájában, és így mondjuk a Sydney-ben lévő cserkészek közvetlen kapcsolatba kerülhetnek a Gyergyószentmiklóson lévő cserkészekkel, a csíkszeredai néptáncosok pedig a torontói néptáncosokkal, és igazából mi már csak egy katalizátor vagyunk az ügyben, ők rajtunk keresztül találkoznak egymással, utána már megy magától a történet. Ez azért fontos, mert hajszálgyökerekkel szinte az egész világot át tudjuk hálózni érdeklődési kör szerint. Azt sem akarom titkolni, hogy olyan politikai nyomásgyakorló szerepe is van a Nemzeti Regiszternek, hogy amikor valamelyik nemzetrészt támadás éri – gondoljunk a Felvidéken az állampolgárságuktól megfosztott magyarokra –, akkor ezen keresztül a világ magyarságát tudjuk mozgósítani egy-egy magyar ügy mellett, részint olyan formában is, hogy először megismerik a problémát, megismerhetik az érvrendszert, majd azt a saját környezetükben ilyen multiplikátorszerűen megsokszorozzák. Akinek lehetősége van, írjon a New York Times-ba, akinek nincsen, az írjon clevelandi bélyeggyűjtők értesítőjébe, de valahová írjon, és ezáltal mozgósítani lehet a magyar ügy mellett a diaszpóra magyarságát. Látható volt, hogy amikor Magyarországot támadások érték, akkor hihetetlen mértékben megnőtt a külhoni magyarság aktivitása, hazafi alapon leveleket írtak a Magyarországot ért támadással szemben az adott újságnak, ahol ezt elkövezték. Ez jót tett Magyarországnak, és jót tett ezeknek a szervezeteknek, mert volt feladat, életet vitt bele, és tehettek valamit az országukért. Egyébként örömmel jelentem, hogy már 100 ezer állandó tagja van a Nemzeti Regiszternek, akik tagként regisztráltak erre. Az is fontos az emigráció harmadik, negyedik, többedik nemzedéke szempontjából, hogy mindaz, ami rajta van magyarul, az megvan benne angolul is, tehát az is eligazodik benne, aki már nem beszél magyarul. Ez azért fontos, mert a Kárpát-medence tekintetében evidencia az, hogy nyelvében él a nemzet, de a diaszpóra magyarsága esetében, azt gondolom, azokat sem szabad elveszítenünk a magyar nemzetből, akik már nem beszélnek - legalábbis beszélt nyelvi szinten - a magyar nyelvet, őket akkor angol közegben kell megtartani, de a lényeg az, hogy a magyar tudatukat a magyarságban akkor is meg kell tartani, ha az már nyelvileg nagyon nehéz. Hozzáteszem, ehhez persze minden segítséget meg kell adni, hogy a magyar nyelviséget megtartsák – vasárnapi iskola, cserkészlet, magyar óra, Kőrösi Csoma Sándoros diákok –, tehát mindent odateszünk mellé. Azzal együtt látni kell,

hogy az emigráció sokadik nemzedékében tömegben vannak olyan magyarok, akik a beszélt magyar nyelvben már nem ismerik ki magukat, úgyhogy a Nemzeti Regiszterben nehezen tájékozódhatnak, de ha ugyanezt megkapják angolul, akkor úgy tudnak bekapcsolódni a magyar életbe, hogy angol nyelven is eligazodnak, és azokat is meg tudjuk tartani a magyarságban, akiket már nem tudunk megtartani a magyar nyelvviségben.

Itt hadd beszéljek az egyik legsikeresebb programunkról, a Kőrösi Csoma Sándor programról. Megjegyzem, amikor 4 évvel ezelőtt itt voltam, még fel sem merült, hogy ilyet csinálunk, az élet hozta, de azért a legsikeresebb programunk volt. A lényeg az, hogy 50 fiatalot kiküldtünk a külföldi magyar szervezetekhez, hogy ott tanítsanak magyart, vigyenek életet a rendszerbe, persze támogassák az állampolgárság-felvételt, tanítsanak néptáncot, vagy amire igény van. Akkor sikerült, hogy a külföldi magyar szervezetek kérésére megdupláztuk a pénzt is és az emberek, a fiatalok számát is, úgyhogy idén már egymilliárd forint volt erre, és száz fiatal ment ki, és kétségkívül az egyik legsikeresebb programunk. Itt azért hadd jegyezzem meg azt, hogy van az egésznek egy olyan küldetése is, hogy a külföldi magyar szervezetek - legalábbis genezisükben - emigráns szervezetek, viszont az igazság az, hogy az emigráns szervezetek felett a szó klasszikus értelmében elmúlt az idő, hiszen emigrációról már nehezen beszélhetünk, mert bármikor hazajöhetnek. Megváltozott a magyarság összetétele is, hiszen egyre nagyobb számban vannak külföldön, a nyugati világban olyan magyarok, akik tanulni mennek ki, dolgozni mennek ki egy évre, öt évre, több évre, és azt szeretnék, hogy ott is legyen egy olyan magyar szervezet, ahol otthonra találhatnak, legyen olyan intézmény, ahova a gyerekeket el tudják vinni magyarul tanulni, néprajzot tanulni, néptáncot tanulni, és egyáltalán a magyar életben részt venni. Ezért a Kőrösi Csoma Sándor-programos diákoknak feladata az, hogy a korábbi emigráns szervezeteket segítsék abban, hogy egyre inkább egy olyan otthonná váljanak, ahol azok is megtalálják az érdeklődésüket, akik nem a klasszikus emigrációból jönnek, vagy nem azoknak a leszármazottai, hanem csak kimentek tanulni, munkát vállalni, rokonlátogatásra, mindegy miért, a lényeg az, hogy kint vannak az adott országban, és az ott lévő tradicionális magyar szervezeteket úgy kell átalakítani, hogy minden magyarnak az otthona legyen.

A Kőrösi Csoma Sándor-programhoz kapcsolódik a Julianus-program, ami a külföldi magyar szervezeteknek adott speciális feladat. Ennek a lényege az, hogy a saját örökségüket gyűjtsék össze, annak a dokumentálása, hogy a magyarság mit adott a történelem során a befogadó országnak és az egyetemes magyarságnak, és ez ne vesszen el. Mondok egy példát: az Egyesült Államokban valamikor voltak magyar városrészek, magyar utcák magyar üzletekkel, és ott, ahol a '20-as években magyar utca volt, ott lehet, hogy ma egy kínai negyed van, és a magyar templom még megvan, de a magyarok már réges-rég szétszóródtak, és valamilyen egészen más negyeddé vált a '20-as évekbeli magyar negyed, de akkor se hagyjuk, hogy elveszenek az emléktáblák, hogy elveszenek a sírok, elveszenek a templomaink. Ezért mindent, ami a magyarsággal kapcsolatos, azt rögzítjük, dokumentáljuk és megőrizzük azért, hogy a saját büszkeségünket is erősítse, hogy mi mindent adtunk az egyetemes emberiségnek és az egyetemes magyarságnak, és egyébként a befogadó országban is tudatosítsuk, hogy ezt is, ezt is, ezt is és ezt is a magyaroknak köszönhetik. A Nemzeti Regiszteren, éppen néztem, azt hiszem, 300 darab ilyen gyűjtés szerepel, és ezt szeretnénk ad infinitum folytatni, digitalizálva, összegyűjtve az örökkévalóságnak.

A Mikes Kelemen-program szintén hasonló, ezt egyszerűen az kényszerítette ki, hogy ahogy az emigráció idősebb korosztályai elmennek közülünk, a hagyatékkal a gyermekeik nem nagyon tudnak mit kezdeni, miután az nagyrészt magyar nyelvű hagyatéka. Nem akartuk, hogy ez elveszen, ezért fölállítottunk 12 gyűjtőpontot Észak- és Dél-Amerikában és Ausztráliában - ezt szerte a diaszpóra világában fel fogjuk állítani -, ahol szakszerű és rendezett módon összegyűjtjük ezeket a hagyatékokat, és

hazahozzuk. Ami ebből olyan dokumentációs érték, ami akár az egyetemes magyarság, akár az adott nemzetrészt diaszpórájának a speciális értékeit, életét mutatja be, azokat dokumentáljuk, és a Széchenyi Könyvtárban elhelyezzük. Ami pedig olyan, hogy ilyen tömegben nincs helye a Széchenyi Könyvtárban, azokat a külföldi magyarság körében szétosztjuk, mert ők örülnek ezeknek a magyar nyelvű könyveknek. Itt a lényeg az, hogy hagyaték ne vesszen el, és rendezett módon tudjuk hazahozni.

Szólni szeretnék még befejezésül az oktatási-nevelési támogatás kérdéséről, mert ebben a kérdésben azt gondolom, hogy a bizottsággal majd együtt kell gondolkodnunk. Itt arról van szó, hogy azért hoztuk létre valamikor az oktatási-nevelési támogatást, hogy egy anyagi ösztönzés is legyen a külföldi magyarságnál arra, hogy magyar iskolába járjon. Ezt a támogatást biztosítottuk, sőt kiterjesztettük az óvodásokra is. Ez most évente 5,5 milliárd forint, és miután 253 ezer gyerek jár magyar iskolába, ebből kifolyólag nagyjából 20 ezer forintot kap minden magyar iskolába járó gyerek.

Rendszeresen felvetődik - nyilván nem most van ideje annak, hogy ezt részletesen megvitassuk, de rendszeresen felvetődik -, hogy a leghatékonyabb dolog-e az, ha automatizmussal ezt szétosztjuk a gyerekek között. Hozzáteszem, hogy ennél valójában azért nagyobb összegről van szó, mert például a Rákóczi Szövetség szintén, társadalmi gyűjtés alapján ehhez még hozzátesz sok helyen 10 ezer forintot. Tehát van itt még mindenféle más dolog is, de a kérdés az, hogy maradjunk-e ennél, hogy mindenki ugyanazt a pénzt kapja, vagy térjünk át valamilyen más típusú ösztönzésre az iskolák vonatkozásában.

Azt mindenképpen fontosnak tartom, hogy ezt kiterjesztettük az óvodásokra, azt is fontosnak tartom, hogy megoldottuk azt, hogy bankkártyára történik az utalás, azon kell elgondolkodni, hogy az a jobb-e, ha mindenki egységesen megkapja az adott összeget, vagy vezessünk be egy másik rendszert, és preferáljuk esetleg a nehezebb helyzetben lévő iskolákat, a nehezebb helyzetben lévő nemzetrészeket. Ez megfontolás tárgya, vannak érvek mellette, ellene, ez neuralgikus vita a legkülönbözőbb álláspontokkal. Az előző négy évben, azt gondolom, nem kellett ezt a kérdést bolygatni, mert fontos volt, hogy megkapták a pénzt, viszont azt gondolom, most már itt az ideje annak, hogy az elmúlt tapasztalatok alapján - főleg Felvidék és Kárpátalja tapasztalatai esetében - nézzük meg, hogy valóban a leghatékonyabb-e a magyar iskolák tekintetében, hogy mindenki pontosan ugyanazt az összeget kapja. Azt gondolom, hogy ezt érdemes átgondolni.

Befejezésül, azt kell mondanom, hogy mindaz, amit teljesítettünk, messze meghaladja azt, amit négy évvel ezelőtt ugyanitt, ugyanekkor ígértem önöknek és a nemzetnek, és készen állunk arra, hogy a nemzet szolgálatát folytassuk. Köszönöm szépen.

Kérdések, hozzászólások

ELNÖK: Köszönöm szépen, miniszterjelölt úr tájékoztatását, illetve beszámolóját.

Tisztelt Képviselőtársaim! A jelentkezés sorrendjében - hozzászólások, kérdések egy körben - Kiss László képviselő úré a szó.

KISS LÁSZLÓ (MSZP): Köszönöm szépen a szót.

Köszönjük ezt a kimerítő bemutatását annak, hogy mi is volt és mi is várható. Kicsit zavarban vagyok, mert a mindennapi gyakorlathoz képest, a mindennapi politikai gyakorlathoz képest egy kicsit máshogyan festette le miniszterjelölt úr az elmúlt időszakot és a jövő törekvéseit. Ez vagy azt jelenti, hogy máshogy éljük meg ezeket a mindennapokat, vagy azt jelenti, hogy szakítanak azzal a korábbi rossz

gyakorlattal, amelyeket folytattak. Kíváncsian várom, én remélem egyébként, hogy ez utóbbiról van szó.

Mi is történt? Miközben a nemzet egységéről beszél, aközben a valóság az, hogy a Fidesz folyamatosan kisajátította a nemzeti jelzót, és ezek mentén egyébként a nemzet megosztására törekedett olyan látszólagos, vélt, nem létező jelzők mentén, amelyek a mindennapi politikát szolgálták. Külső és belső ellenségképeket épített föl, ahol gyakorlatilag akár a gyarmatosító Európai Unió vagy akár az előző rendszert idéző hanyatló nyugatot támadó megszólalásaik, de ugyanígy a magyarság megosztására való frazeológiájuk is a mindennapok politikai kommunikációjának a része volt. Ezt a fajta hidegháborút folytatta a határon túli szervezetekkel is, olyannyira, hogy ezeknek a szervezeteknek az életébe való beavatkozás, a közöttük való döntőbíráskodás vagy alternatív szervezetek felépítésének a vágya napi gyakorlata volt az előző kormánzatnak.

Úgy gondolom, tanáremberként hiszek abban, hogy mindenki tud tanulni, és én nagyon szeretném, ha a kormányzat tanulna a korábbi hibákból, és újra már ezeket nem követné el. Remélem, hogy ezek a szavak, amiket most hallottunk, ez annak a jele, hogy változás áll be a kormánynak ebben a politikájában. Magam azt gondolom, hogy elsősorban a szülőföldön kell mindenkinek méltó emberi megélhetést biztosítani, aki magyarként él a határainkon túl, és nem szabad a magyar belpolitikai küzdelmeket külpolitikai exportra, akár határon túli exportra használni. Ennek az a fájó következménye ugyanis, hogy a határon túli magyarságot tovább terhelik a mi belpolitikai küzdelmeink. Azt gondolom, mindenkinek önmérsékletet kell tanúsítani, és világosan kell látni, hogy nem segíti a határon túli magyarok ügyét az, hogyha a saját problémáinkat exportáljuk hozzájuk. Partneri viszonyra kell törekedni ezekkel a szervezetekkel, és a be nem avatkozás, valamint a kölcsönös felelősség elvi alapján kell ebben politizálni. Azt gondolom tehát, hogy ebben akár egyet is érthetünk. Persze még egyszer mondom, most, amit a miniszterjelölt úr elmondott, és ezt megelőzően ennek a kormánynak a gyakorlata volt, az teljesen más. Én örülök, ha ez a gyakorlat megváltozik, és ebben a szellemben fog tovább működni a kormány.

Beszélt az autonómiatörekvésekről. Azt gondolom, ebben valóban ki lehet jelenteni, hogy nemzeti konszenzus van. Ugyanakkor azért mindenkiben felmerül a kérdés, hogy a szavakon túl az elmúlt időszakban mit tett a kormány ennek a megvalósulásáért, illetve mit tervez a továbbiakban. A múltat nem feszegetve azért azt fontosnak tartom rögzíteni, hogy 1996-ban Tabajdi Csaba hívta össze először a háromoldalú, a kormánypártok és a külhoni magyarok közötti csúcst, és 1999-ben ebből alakult ki a MÁÉRT. Ez jól mutatja azt, hogy kormányokon átívelő, az összmagyarság szempontjából fontos intézményrendszerrel van szó, és azt hiszem, abban is hasonlóan mindenki egyetért, hogy akár a MÁÉRT-et, akár a KMKF-et a jelenlegi szerepénél sokkal hangsúlyosabban ki kell tölteni tartalommal, érdemi vitákra, érdemi párbeszédre kell törekedni ezekben a testületekben, nem pedig formális zárónyilatkozatokat tenni.

Nagyon jó, hogy beszélt az oktatási-nevelési támogatások rendszeréről. Úgy gondolom magam is, ez egy nagyon fontos dolog, amiről itt szó esett. Az már kevésbé volt örvendetes, hogy úgy látszik, ebben még nincs világos döntés, hogy akkor merre van a jó irány, hogy most akár az iskolák kapják meg, akár itt valamiféle súlyozás lesz az intézmények alapján, de hallottunk már olyan tervekről is, hogy csak azok a diákok kaphatják meg, akiknek a szülei vagy ők maguk magyar állampolgárok. Jó lenne tisztán látni ebben a kérdésben, és jó lenne, ha a kormány minél hamarabb világosan á-t vagy b-t mondana ebben, hiszen a határon túli magyaroknak is az az érdekük, hogy ezt a támogatást teljesen világosan, jól látható transzparens intézményrendszeren keresztül kaphassák meg. Ugyanakkor felmerül egy kérdés, ami engem akár pedagógusként is érdekelne, hogy történt-e hatékonysági vizsgálat a források felhasználása kapcsán, amiből esetleg kiderülhet, hogy módosítani kell az

irányokat, vagy jók-e az irányok. Mindenképpen érdemes lehet arról beszélni, hogy ezek a hatékonysági vizsgálatok, ha történtek, akkor mire is, milyen további döntéseket alapoznak meg, ha nem történtek, akkor pedig érdemes lenne az ilyen mennyiségű forrás elköltését követően ilyenfajta vizsgálatokat elvégezni.

Érdekes dolog alakult ki a Selye János Egyetem akkreditációjával kapcsolatban. Itt felmerült, hogy maga az intézmény akkreditációja képzett tanárok híján nem annyira megoldott, és a magyar kormány vállalta, hogy megfelelő szintű szakembergárdát biztosít azért, hogy az akkreditációval ne legyen probléma. Érdeklődnék abban az ügyben, hogy itt van-e elegendő professzor, megvalósult-e ez a szakmai segítség. Szerintem pontosan jó lenne látni, ez akár egy későbbi bizottsági ülés témája lehetne, hogy magával az egyetemmel akkor mi is valójában a helyzet.

Beszélt arról, hogy milyen fontos intézményeink vannak. A nemzeti jelentőségű intézmények rendszeréről konkrétan nem volt szó, de itt érdemes lenne arról beszélni, hogy ezt a gyakorlatot, amely korábban létezett, az előző kormány is fenntartotta, azonban érdemes lehet a nemzeti jelentőségű intézmények kapcsán az újrapozicionálás, azért, hogy megnézzük - nyilván a határon túli szervezetekkel közösen egyeztetve -, így szükség van-e további szervezetek bevonására, illetve pontosan azok, akik ebben benne vannak, miként kerültek be. A kormánynak egész határozottan az volt az álláspontja, ha jól tudom, a verbalitás szintjén, hogy olyan intézményeket támogat, amelyek nem az adott ország fenntartásában működnek. Ehhez képest például az Újvidéki Egyetem, amely nemzeti jelentőségű intézmény, az új szerb állam által fenntartott intézmény, tehát itt is vannak kivételek, míg az Ungvári Nemzeti Egyetem például azért nem lehet nemzeti jelentőségű intézmény a korábbi vita szerint, mert a kijevi kormány tartja fenn. Azt gondolom, ebben kár a revolverezések szintjén belemenni, inkább azzal kellene foglalkozni, hogy áttekintsük ezt az intézményrendszert, és abban az esetben, ha a határon túli szervezeteknek van javaslatuk ennek az újrapozicionálására, akkor ezt ők meg tudják tenni.

2010-ben Orbán Viktor az UMDSZ-t megvádolta azzal, hogy a magyar igazolások kiadásával visszaélt, és ennek további kellemetlen következménye lett az UMDSZ-re nézve, például a schengeni vízumhoz a kötelező garancialevél kiadására már nincs lehetősége az UMDSZ-nek. Ez persze rendben is lett volna akkor, ha egyébként bármiféle bizonyítékkal tudott volna bárki szolgálni arra, hogy az UMDSZ bármit elkövetett volna azok közül a dolgok közül, amelyekkel megvádolták. A valóság ezzel szemben az, hogy ilyen bizonyíték az UMDSZ-szel kapcsolatban nem került elő, így méltányosnak tartanám ennek a helyzetnek a felülvizsgálatát, ha nincsenek további bizonyítékok, és az elmúlt néhány évben nem kerültek elő.

Nagyon jónak tartom azt, ami elhangzott, és néhány hete már szó is volt róla, hogy az RMDSZ-szel és más határon túli szervezettel rendezi a viszonyát, ez nagyon jó lenne. Az volna a kérésem, hogy a HÍD-Most nevű szervezettel rendezze-e a viszonyát a kormány, és bármilyen más kapcsolat kiépítésére törekszik-e?

Végül, de nem utolsósorban megint csak azt tudom mondani, és ezért elnézést kérek pedagógusként, hogy nagyon örülök annak a kötelezettségnek – ha már ezt kötelezettségnek lehet nevezni –, előírásnak, hogy az iskoláknak a határon túli irányuló osztálykirándulást le kell bonyolítaniuk. Nagyon örülök annak, hogy ez van, azonban azt gondolom, ahhoz képest, hogy 4 ezer alap- és középfokú oktatási intézmény van ebben az országban a határainkon belül, és ez a 4 ezer intézmény több tanulócsoporthal rendelkezik, ehhez képest az 500 osztálykirándulást azért annyira bődületes, nagy sikernek nem tartom, de ettől függetlenül azt gondolom, ha a kormányzat érzi, hogy ez valóban nem egy nagy szám, és fontos törekvés, hogy ez a szám növekedjen, ehhez forrásokat tud a közeljövőben biztosítani, akkor ennek mindenképpen partnere tudunk lenni, mert azt hiszem, ez egy fontos és jó irány tud lenni, de – bocsánatot kérek ezért a megközelítésért – valóban azért a 4 ezer

intézmény 10-15 ezer tanulócsoporthoz képest egy 500-as számot nem tartom annyira sikernek, de lehet, hogy én vagyok ebben a dologban túl nagyigényű.

Köszönöm szépen, hogy meghallgattak.

ELNÖK: Köszönöm szépen.
(*Jelzésre:*) Ander Balázs!

ANDER BALÁZS (Jobbik): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Miniszterjelölt Úr! Múlt héten itt a bizottsági alakuló ülésen brutális, megdöbbentő, mellbevágó demográfiai adatokkal szembesülhettünk. Legalább akkor, hogyha mondjuk máskor esetleg ezt annyira nem is teszik közzé, vagy éppen nem a közbeszéd tárgya, ezek döbbenetes dolgok. Nem kell hozzá nagy matematikai tudás, hogy belássuk, felvetődik annak rémképe, hogy a Kárpát-medence magyarok nélkül marad, egy csonka hon, és az elszakított területeken a fogyás irtózatos, 10 évente 10 százalékos apadásról beszélhetünk, de ennek mind megvan a maga többtényező oka, egyfelől a hihetetlenül rossz népesedési mutatók, a negatív népszaporulat, másfelől az elvándorlás, illetve az asszimiláció.

Sok szép dolgot hallottunk itt. Én Kiss László képviselőtársammal ellentétben még emlékszem azokra a szélső liberális hangokra, amelyek azt mondták, miért adna, mondjuk a román állam autonómiát a székelyeknek, amikor mi sem adunk a kínai zokniárusoknak, no comment. Az a helyzet, hogy mindez azonban kevés. Azt látjuk, a számok azt mutatják, hogy azok a törekvések pozitív törekvések, de mégis csak kevesek ahhoz, hogy a határon túli közösségeinket megtartsuk. Ennek bizony egy alapvető pillére az autonómia, de az továbbra is hiányzik. Ebben viszont akkor csatlakoznék képviselőtársamhoz, hogy a szép szavakon túl a kormány mivel tudja – igen, kimondom, ha kell – kikényszeríteni a szomszédos államoktól az ott élő őshonos magyarság számára az autonómiát? Nagyon úgy néz ki a dolog, hogy Szlovákia vagy éppen Románia esetén ez igen-igen nehéz lesz, viszont itt lenne egy nagyon konkrét kérdés.

Amikor Ukrajna vagy éppen Szerbia – én nem vagyok meggyőződve arról egyébként, hogy javukra fog válni az európai uniós csatlakozás, de valamilyen oknál fogva mégiscsak az EU-ba törekszenek -, a kérdésem az, hogy a kormány állít-e feltételeket ezen államok elé. Gondolok itt az autonómia valamilyen formájára, nevezetesen, kimondva, vagy lesz a délvidéki vagy a kárpátaljai magyarságnak autonómiája, és akkor Magyarország támogatja ezen államok európai uniós csatlakozását, vagy ha ez nem történik meg, akkor Magyarország fájó szívvel, de erre nemet kell hogy mondjon; ez lenne az egyik kérdés.

A másik pedig, hogy a múlt héten nagyon értékes összefoglaló anyagot kaptunk a határon túli magyar közösségek életéről, demográfiai, gazdasági, oktatási folyamatairól. Egy lényeges dolog kimaradt. Nagyon örültem annak, hogy miniszterjelölt úr azt mondta, minden magyar egyformán fontos a kormány számára, de minthogyha ebből a prioritásból kimaradtak volna a moldvai magyarok, csángó magyar testvéreink. Itt 240 ezer magyar származású emberről beszélhetünk, akik közül legkevesebb 60 ezren még mindig beszélnek azt a csodálatos, archaikus, ősi magyar nyelvet, és őrzik szokásainkat. Kérdésem lenne, hogy a moldvai magyarsággal kapcsolatban milyen koncepciót dolgozott ki a kormány, vagy milyen koncepcióra számíthatunk annak érdekében, hogy ez a hihetetlenül veszélyeztetett közösség megmaradjon. Nagyon szépen köszönöm.

ELNÖK: Köszönöm szépen.
További kérdések, hozzászólások? (*Jelzésre:*) Pánczél Károly képviselő úr!

PÁNCZÉL KÁROLY (Fidesz): Köszönöm szépen, elnök úr.

Tisztelt Miniszterjelölt Úr! Tisztelt Bizottság! Először is reagálnék arra, amit Kiss László képviselőtársunk felvezetésként mondott, hogy a Fidesz-KDNP kisajátította magának a nemzeti jelzőt. Engedtesse meg, hogyan is nevezhetné magát, hogyan illethetné magát nemzeti jelzővel egy olyan párt, amelyik pár évvel ezelőtt még 23 millió románnal fenyegette Magyarországot, és a kettős állampolgárság ellen kampányolt.

Miniszter úrhoz fordulva: azzal kezdte a beszámolóját, illetve a terveit, céljait, hogy a legfőbb cél a magyar nemzet megmaradása - és erre célzott Ander Balázs képviselőtársunk is -, valóban, a legfőbb célja ennek a bizottságnak, a közös munkánknak, miniszter úr munkájának a legfőbb célja az, hogy a magyarság megmaradjon a Kárpát-medencében és a diaszpórában is. Szász Jenő a bizottság alakuló ülésén úgy fogalmazott, hogy a magyarság megmaradása a határokon túl is leginkább gazdasági kérdés. Ez egy nagyon pragmatikus megfogalmazás, ugyanakkor én azt gondolom, hogy kulturális és oktatási kérdés. Magyarok lenni, az nem genetikai kérdés, hanem kulturális és nyelvi kérdés, hiszen ki mondhatná azt egy Petrovics és Hruz gyermekéről, Petőfi Sándorról, hogy nem volt magyar. Tehát azt gondolom, hogy leginkább az oktatás és a kultúra területén kell dolgoznunk és segítenünk, egyébként a magyarországi magyarokat is és a határon túli magyarokat is.

Ellentétben Kiss Lászlóval én a Határtalanul! programot - szintén, mint pedagógus, és mint aki 16 évet dolgozott az Oktatási bizottságban - rendkívül jónak tartom. Három éve indult el ez a program, itt hallhattunk számadatokat a részvételről. A cél egyébként az volt az indulásnál is, hogy minden 7. osztályosnak biztosítsuk azt a lehetőséget - nem a magyarországi összes iskola összes évfolyamának, hanem minden 7. osztályosnak biztosítsuk ezt a lehetőséget -, hogy pályázat útján eljuthassanak testvériskolákhoz, határon túli magyar településekre, fiatalokhoz, az ottani pedagógusokhoz, intézményekhez, és nagyon jó úton vagyunk ehhez. Az kétségtelen tény, hogy nagyobb az igény most már - ez örömdetes dolog -, több a pályázat, mint a rendelkezésre álló forrás, úgyhogy ezen a másfél milliárdon mindenféleképpen emelni kellene, hogy valóban minden hetedik életében egyszer ily módon eljuthasson a határon túlra.

Annak idején az Oktatási bizottságban sokat beszélünk erről, hogy a legmegdöbbentőbb és legbutább kérdés ilyenkor a legjobb, mikor a határtól több száz kilométerre egy magyar kisdíák leszáll a buszról, meghallja a magyar szót, és azt kérdezi: Tanár úr, hogy kerültek ezek ide? Na, ez az alap, innentől kezdve lehet velük előre lépni, és innen szövődhetnek azok a kapcsolatok, amire miniszter úr célzott. Úgyhogy én rendkívül jónak tartom a Határtalanul! programot, javasolom ennek költségvetési forrásainak, lehetőségeinek a bővítését, és a 2012-es óvodai program, a 2013-as alsós és a 2014-es felsős program továbbvitelét is javasolom, hiszen az a legfőbb cél, hogy a határon túl magyar óvodák, iskolák működjenek. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen.
(Jelzésre:) Szászfalvi képviselő úr!

SZÁSZFALVI LÁSZLÓ (KDNP): Köszönöm szépen.

Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Bizottság! Tisztelt Miniszterelnök-helyettes Úr és Miniszterjelölt Úr! Kénytelen vagyok én is reagálni Kiss László MSZP-s képviselőtársunk jó néhány mondatára. Tisztelt Képviselő Úr! Sok mindent el lehet mondani az MSZP részéről, de egyet nem, hogy önök tettek volna valamit a határon túli külföldi magyar közösségekért, illetve stratégiaileg tettek volna, ami volt, azt is lerombolták. Tehát azt megkérdőjelezni, hogy az elmúlt négy esztendőben azokat a kormányzati erőfeszítéseket, amelyeket a Fidesz-KDNP-kormány elvégzett hatalmas munkával, erőfeszítéssel, költségvetési áldozathozatalokkal, ezt a munkát

megkérdőjelezni, ez egész egyszerűen morálisan elfogadhatatlan az ön részéről, illetve az MSZP részéről. Egyfajta kioktatást kellett végighallgatnunk öntől, hogy a hidegháború napi gyakorlattá tétele, belpolitikai harcok exportálása, amelyeket éppen önök csináltak egy népszavazás lebonyolítása kellős közepén, megkérdőjelezi a Határtalanul! program hatékonyságát, miközben önök nullát, nulla programot végeztek annak idején, de lehet, hogy inkább mínuszos a történet. Egyébként én nem pedagógusként is nagyon támogatom a Határtalanul! programot, mert a pedagógusok itt már elmondták a véleményüket, nyilvánvalóan arra van és lesz szükség, hogy ezeket a programokat továbbvigyük, és minél nagyobb, komolyabb gazdasági és költségvetési forrással erősítsük meg ezeknek az alapját.

Tehát egész egyszerűen vissza kell utasítani az MSZP illetén megnyilvánulásait, azt gondolom, hogy sokkal több alázat kellene ehhez a nemzetpolitikai munkához, sokkal több elkötelezettségre lenne szükség. Amikor kormányzati pozícióban voltak - reméljük, hogy még egy jó darabig ez nem fog megtörténni -, akkor gyakorolhatták volna azokat a szép elgondolásokat, amelyeket ön itt most elmondott, de nem folytatom ezt a részét a dolognak.

Semjén Zsolt miniszterjelölt úr szerintem pont arról beszélt végig, ez volt a célja, a summázata - amit Ander Balázs képviselőtársam is fölvetett -, ami az egyik legfontosabb, sőt talán a legfontosabb kérdés, a demográfiai trendeknek a megfordítása. Azt gondolom, hogy demográfiai trendeket megfordítani nem lehetséges egy eszközzel, nem lehetséges csak pénzzel, nyilván nagyon fontos, hogy minél nagyobb forráslehetőség legyen a kormányzat számára, de azt gondolom, hogy sok-sok programnak, sok-sok kormányzati, állami, nem kormányzati intézkedésnek a komplex hatásaként valósulhat majd az meg, amit mindannyian nyilvánvalóan szeretnénk vagy óhajtunk, hogy megforduljanak ezek a trendek.

Engedje meg, hogy egy mondatot az autonómia összefüggésében azért fölvessek. Az én megítélésem szerint egyébként Délvidéken az autonómiának egy formája megvalósult, és többek között leginkább Pásztor István és kollégái munkájának a következménye, hogy ez megvalósulhatott, annak a Pásztor Istvánnak a munkája, akit *(Ander Balázsnak és Szávay Istvánnak:)* az önökhöz tartozó vagy kapcsolódó politikusok a Kossuth téren megszegyenyítették és meggyaláztak. *(Szávay István: Nem mi voltunk, már többször elhatárolódtunk.)* Tehát én azt gondolom, hogy itt is látnunk kell azokat az erőfeszítéseket, azokat az együttműködéseket, azokat a harcokat és küzdelmeket, amelyeket például a Vajdaságban az elmúlt évtizedekben megvívta. Azt gondolom, sokféle formája van, lehet az autonómiának, nyilvánvalóan arra kell törekednünk, hogy minden külhoni nemzettest a maga speciális helyzetében a magyar kormány és a magyar állam hathatós, kiszámítható és konok, kitartó munkájának a segítségével ezt az autonómiát ki tudja vívni, és azt gondolom, hogy mindannyiunknak van ebben feladata, ez nemcsak kormányzati feladat.

Örömmel hallottam a miniszterelnök-helyettes úrtól azt, hogy a választási eljárás egyszerűsítése napirenden van. Én úgy veszem, hogy ezt meg fogjuk csinálni. Vehetem úgy, ugye? *(Dr. Semjén Zsolt igen jelzése.)* Ez egy bejelentés, mert szerintem ez egy nagyon-nagyon fontos feladat, hiszen több tízezer szavazópolgár szavazata elveszett, de ezzel együtt is, azt gondolom, összefoglalóan azt lehet mondani, felerősítve azt a mondatot, hogy 2014-ben a nemzet választott magának Országgyűlést. Ha semmi más nem történt volna, kedves Kiss László képviselőtársam, csak ez az egy, akkor, azt gondolom, történelmi tettet vittünk véghez, de sokkal több történt, hála Istennek.

Köszönöm szépen. Természetesen támogatjuk Semjén Zsolt miniszterjelölt urat, hiszen azt hiszem, a bizottság feladata az, hogy ezt megtegye. Köszönöm szépen.

ELNÖK: *(Jelzésre:)* Szabolcs Attila alelnök úr!

SZABOLCS ATTILA (Fidesz): Tisztelettel köszöntök én is mindenkit. Kiss képviselő úr beszédében nekem éppen Tabajdi Csaba nevének elhangzása ütötte meg a fületem. Lehet, hogy Tabajdi úrnak fiatalabb korában voltak szép napjai, de azt hiszem, amit az elmúlt 5 évben az Európai Parlamentben társaival együtt képviselt, az enyhén szólva, finoman szólva is hazaárulás, és nemcsak a határon túli, hanem a határon belüli magyarok elleni árulás is volt.

De a témához kapcsolódva: nagyon örülök, hogy az egyszerűsített állampolgárságnak ilyen szép sikere volt. Egy kicsit ugyan félek attól az 1 milliótól abból az egy elgondolásból vagy tapasztalatból, hogy amikor ez 2010 után beindult, akkor nálunk Budafok-Tétényben, Budapest XXII. kerületében havonta 50-60 új állampolgártól vehettem esküt, most már, hogyha havonta 20-25 van, akkor jó. Ez nyilván azért is van, mert a kezdeti lelkesedés csökkent, de azért azt örömmel jelentem, hogy holnap a nemzeti összetartozás napján az újraállított nagytétényi országzászlónál, amit Orbán Viktor avatott fel éppen 2009-ben, újra 45-en állampolgári esküt fognak tenni.

A kérdésem az lenne, hogy van két szomszédos ország, a Felvidéken Szlovákia, illetve Kárpátalján Ukrajna. A kormány mit szándékozik, mit tud tenni annak az áldatlan helyzetnek a megváltoztatására, hogy ott komoly retorziók érik azokat az embereket, akik felveszik a magyar állampolgárságot? Itt, azt hiszem, az egyik emblematikus személy a 102 éves Ilonka néni, akit megfosztottak a magyar állampolgárságától.

Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen, alelnök úr. *(Jelzésre:)* Szávay képviselő úr!

SZÁVAY ISTVÁN (Jobbik): Köszönöm szépen.

Tisztelettel üdvözlöm vendégeinket! Ha nem haragszanak, nem folytatom Kiss képviselő úr rugdosását, bár sok minden igaz abból, ami elhangzott, de most mégis a Fidesz-KDNP nemzetpolitikájáról kell beszélnem, mert tekintve, hogy hál' istennek, mégsem az MSZP van kormányon. Annyit szeretnék előljáróban illő és kellő tisztelettel, de a tapasztalatokból kiindulva kérni a miniszterjelölt úrtól, tegye annyival könnyebbé mindannyiunk dolgát, hogy szíveskedjék minden felmerült kérdésre válaszolni, és adott esetben nem belekényszeríteni egy olyan kellemetlen helyzetbe, hogy a tisztelt elnök úrral kelljen azon vitatkoznom, hogy még egyszer szeretnék szót kérni a meg nem válaszolt kérdéseim kapcsán.

Nyilván a jövőről kell beszélni, de amikor az ön miniszteri alkalmasságáról döntünk, akkor nyilván nem elválasztható az eddigi tevékenységétől, illetve az ön programja is gyakorlatilag erről szólt, az eddigiek folytatásáról. Annyit azért itt előljáróban szeretnék megjegyezni, hogy 4 évvel ezelőtt, amikor még a Külügyi és határon túli magyarok bizottságában volt a miniszterjelölt úr meghallgatáson, akkor ön volt az egyetlen az akkori kormány tagjai közül, akit a Jobbik támogatott a miniszteri meghallgatáson. Ezt két dolog miatt tettük. Ez a támogatás egyrészt szólt az ön személyének és munkatervének, amely munkatervében nagyfokú nyitottságról, párbeszédkészségről, a különböző vélemények becsatornázásáról beszélt, másrészt pedig szólt a mi együttműködési szándékunk kifejezéséről is. Most már elhangzott az, hogy önök számára minden magyar fontos. Sajnos nem azt láttuk az elmúlt 4 évben, hogy ilyen politikát folytattak volna. Egyrészt az, amit ön 4 évvel ezelőtt elmondott, másrészt pedig a konkrét ügyeket illetően sajnos számos esetben azt láttuk – most nem fogom a korábbi hozzászólásomat megismételni –, az önök nemzetpolitikája, tisztelt miniszterelnök-helyettes úr, miniszterjelölt úr, számos esetben végtelenül kirekesztő volt, arrogáns volt, befelé forduló volt, és egyáltalán nem törekedett minden magyar képviselőjére. Az alázat nagyon hiányzik az MSZP-ből, ebben igaza van képviselőtársamnak, de ezt sok esetben önökből is hiányoltuk. Hadd ne menjünk

most bele, hogy ki, kire vagy hányan szavaztak a határon túl című történetbe, ez nyilván egy komoly megerősítés önöknek, de ha ebbe bele kívánnak menni, akkor nyilván bele kellene menni abba is, hogy önök milyen nemtelen és aljas eszközöket használtak arra vonatkozóan, hogy az ellenzéket, leginkább a Jobbikot elhallgattassák vagy bemocskolják a határon túl.

Konkrét kérdésem sok van, rövid leszek, legalábbis megpróbálom tömöríteni. Terveznek-e idén is egymás után több alkalommal ünnepelni Trianon napját? Tehát egymásra épülő alkalmakkal fogunk-e ünnepelni idén is Trianon napján? Az Összetartozás dalát megint kötelező lesz elénekelni az állami rendezvényeken? Illetve önt nem hallottuk ezzel kapcsolatban nyilatkozni, mert mindig Martonyi miniszter úr és Németh Zsolt államtitkár úr nyilatkozott. Miniszterjelölt úr, rövid a kérdés: ön ünnepnapnak tartja-e június 4-ét?

Tótkés László egy évvel ezelőtt beszélt arról, hogy védhatalmi státuszt kellene Magyarországnak vállalnia az erdélyi magyarság fölött. Ön ezzel egyetért-e akár Erdély, akár a többi nemzetrész esetében. Ön szerint, bár tudom, szorosán véve ez nem tartozik a feladataihoz, de nem tudom mástól megkérdezni: mennyire lesz szabad a mozgástere a Fidesz-KDNP határon túli, erdélyi képviselőinek? Kérdezem ezt annak alapján is, mert Bocskor Andrea Kárpátaljáról még a megválasztását követően vagy talán még előtte egy kérdésre úgy nyilatkozott, hogy a Fidesz-KDNP-t fogja képviselni. Ez biztos fontos feladat, de nem vagyok teljesen biztos benne, hogy talán ezt várják tőle Kárpátalján. Tehát mennyire lesz az ő mozgásterük szabad?

Magyar intézetek. Többször is szóba került ez már köztünk írásbeli kérdés formájában is, főként a belgrádi és a zágrábi intézet csúszásával kapcsolatban. Terveznek-e máshol még magyar intézeteket nyitni a közeljövőben?

Magyarország lemondott a határon átnyúló EU-s együttműködési pályázatok bírálatáról, ezt átengedtük vagy át kívánjuk engedni szlovák, illetve román viszonylatban Bukarestnek és Pozsonynak. Ez Lázár államtitkár úr véleménye volt. Végleges-e ez a kormánydöntés? Mi az ön véleménye erről? Van-e még mozgástér, és ha van mozgástér, akkor ez ügyben ön szeretne-e valamit tenni? Nem hiszem, hogy különösebben ecsetelni kellene, hogy külhoni magyar vonatkozásban, de akár a magyar hazai kis- és középvállalkozók vonatkozásában is miért lenne fontos, hogy ez a bírálati központ Budapesten maradjon.

Az észak-erdélyi autópálya ügyében tudunk-e valamilyen elmozdulásról? Terveznek-e ezzel foglalkozni?

Az oktatás tekintetében ismét panasz van arra vonatkozóan, hogy a külhoni magyar diákszervezetek számára pályázható összegek folyósítása megmagyarázhatatlanul sokat csúszik. A legutolsó alkalommal 2 héttel az elszámolási határidő előtt kapták meg egyáltalán ezeket a pénzeket. Az elmúlt években ez több alkalommal felmerült, többször ön is, az államtitkár asszony is megígérte, hogy ez majd nagyon jó lesz, gyorsabb lesz, pontosabb, de az érintettek sajnos ezt nem érzékelik. Ez annál is inkább fontos, mivel többszöri ígéretük ellenére egyébként a külhoni magyar hallgatói önkormányzatok számára továbbra sem biztosítanak olyan normatív támogatást, amely külön a magyar intézmények támogatásába beépülne. Ezeknek a működése tehát továbbra is az intézményvezetők kényétől-kedvétől függ.

Ön 4 évvel ezelőtt ígéretet tett arra, és az ügyben egyszer interpelláltam is még az akkori meghallgatáson, illetve jónak találta ezt az ötletet, pontosabban így fogalmazott, de nem tértünk rá vissza, hogy a külhoni magyar hallgatók kapjanak magyarországi diákigazolványt. Erről lemondunk ezek szerint, ez ügyben 4 évig azért nem történt döntés, mert meggondolta magát a miniszterjelölt úr, és mégsem tartja ezt jó ötletnek, vagy esetleg még várható ez ügyben valamilyen előrelépés? Az oktatási-nevelési támogatásokról beszélt, azt azonban nem mondta, hogy ennek az összegét tervezzék-e emelni, ezt a 20 ezer forintot. Illetve itt külön felhívnám a figyelmet - most már szerintem nyugodtan használni ezt a jelzőt - a megalázóan

alacsony, 2800 forintos felsőoktatási ösztöndíjra, ami miatt sok esetben egész egyszerűen már nem éri meg a pályázatot benyújtani. Nem véletlen, hogy olyan kevés pályázat van már, mert már nem éri meg az energia-befektetést és az utánajárást ez az összeg.

Szívesen hallottam volna valamit arról, hogy konkrétan milyen formában kívánják az oktatási-nevelési támogatások rendszerét átalakítani, erről szintén az elmúlt négy évben elég sokat beszéltünk. Államtitkár asszony három évvel ezelőtt beszélt arról, hogy igen, tisztában van a problémával, és ez ügyben tényleg lépni fognak, de az égvilágon semmilyen lépés nem történt. Sok helyen ott tartunk - ami szintén egy sokszor kibeszélt téma már -, hogy lehetetlen, illetve rossz tanulmányi teljesítményű, magyarul sok esetben nem is beszélő, és jellemzően cigány gyerekek szorítják ki a magyar gyermekeket a magyar oktatási intézményekből 20 ezer forintért; nyilván nem ez a célja ennek a támogatásnak.

Tervezik-e a részképzésre adható miniszteri ösztöndíj 30 párezer forintos összegének az emelését. Ez szintén tízegynéhány éve változatlan gyakorlat, ami a Magyarországon tanuló külföldi magyar diákok miniszteri ösztöndíja.

A nemzetpolitikai fórumokat egy óriási sikerként emelte ki miniszterjelölt úr ismét, sokadjára, mi ezt sajnos nem így látjuk. Annyi pontosítást, ha szabadna tennem, hogy a Magyar Állandó Értekezletnek korábban is tagjai voltak a magyarországi pártok, önök első körben a szakbizottságokból kívántak minket kirekeszteni. Többszöri tiltakozásunk, illetve az MSZP tiltakozása ellenére végül ezt az álláspontjukat módosították, és azt hiszem, hogy hasznos tagjai vagyunk ennek a bizottságnak, és tényleg annak a szakmai jellegét tartottuk fontosnak az eddigi működés során is.

Ugyanakkor ezek a fórumok, miniszterjelölt úr, már nem a párbeszéd fórumai. Ön arról beszélt, hogy ez magyar-magyar együttműködés és párbeszéd, de nem. Ezeket a fórumokat önök teljes egészében kiüresítették, ezeken a fórumokon most már vitatkozni se lehet. Ezek a fórumok arról szólnak, hogy órákon keresztül a kormányzati propagandát kell hallgatni, kérdéseket nem lehet föltenni, majd 4-5 óra elteltével 5 percben hozzá lehet szólni, utána pedig aláírni egy olyan zárónyilatkozatot, amit a korábbi három zárónyilatkozatból ollóztak össze szó szerint, amiben csak az szerepel, hogy kinek mi a baja, hogy ki mi ellen tiltakozik, és ráadásul semmilyen kötelezettséget se ró a kormányra, és ez vonatkozik mind a KMKF-re, mint a MÁÉRT-ra. Kívánnak-e ezen változtatni, vagy továbbra is azon séma szerint kívánják levezényelni - hogy így fogalmazzak, bár Tókécs püspök úr fogalmazott így egyszer -, ezeket a fórumokat, mint ahogy az az utóbbi időben zajlott.

Említette a Nemzeti Regisztert, ami kiváló kezdeményezés volt, mi magunk is üdvözöltük, azonban ez egy nyomorult kormánypropagandává sülyedt, ezzel önök is pontosan tisztában vannak. Ennek a regiszternek nem az a célja, hogy a magyarországi állapotokról és helyzetről tájékoztasson, hanem az, hogy egyoldalú kormánypropagandát folytat bármilyen más vélemény megjelenítése nélkül. Példának okáért 2,5 év alatt a Jobbik kétszer szerepelt ebben a hírlevélben - pedig talán volt nemzetpolitikai tárgyú megszólalásunk egy néhány az elmúlt 2,5 évben -, ebből az egyik az volt, hogy a Colosseumot lekapcsolták Rómában a Jobbik antiszemitizmusa miatt - ez volt egy olyan fontos ügy, amit önök lényegesnek gondoltak, hogy megosszák a világ magyarságával -, a másik pedig a Pásztor Istvánt ért inzultus, amitől pedig számos alkalommal mi magunk is elhatárolódtunk egyébként, és nem a Jobbik által szervezett rendezvény volt.

Autonómiáról beszélt: én azt mindig nagy örömmel hallom, ha a kormány határozottan kiáll a területi autonómia mellett, mint ahogyan ön is megtette, a tömbmagyarság esetében. Martonyi miniszter úr a Külügyi bizottság nemrég tartott ülésén határozottan elhatárolódott a területi autonómiától Kárpátalja esetében, most akkor jó lenne tudni, hogy mi a kormány valódi álláspontja: jár a kárpátaljai

magyarságnak a területi autonómia, miniszterjelölt úr, ezt szeretném megkérdezni, tehát Kárpátaljának jár-e a területi autonómia, vagy továbbra is csak a maszatolás megy meg a félrebeszélés ezzel kapcsolatban?

Kettős állampolgárság kapcsán: a szlovák alkotmánybíróság nem hajlandó továbbra sem napirendre venni az állampolgárság kérdését, miközben tudjuk, hogy az alkotmány mit mond ki, hogy senki sem fosztható meg akarata ellenére a szlovák állampolgárságától. Négy év alatt nem érzékeljük, hogy önök bármilyen komoly nyomást is tettek volna Szlovákia irányába ennek a helyzetnek a felszámolása érdekében. Derék dolog a 102 éves Ilonka nénit mindenhova elvinni, kitüntetni, pajzsra emelni és mártírt... – bocsánat, nem is ezt mondom, ez nem illő megfogalmazás -, de arra kívánok célozni, hogy talán Ilonka nénit nem turnéztatni kellene különböző rendezvényekre, hanem megoldani az ő problémáját, amire önök négy éven keresztül nem voltak képesek.

Hajlandóak-e felülvizsgálni azokat az állampolgársági kérelmeket, és ha igen, akkor hány ilyen eset történt, amelyek gyanúsak. Egyről vagy kettőről tudunk, mert a közlönyben néha megjelenik, hogy Kovács 2. Géza nem tudom, milyen kárpátaljai lakostól visszavontuk az állampolgárságot, de azért azt tudjuk, hogy nem minden esetben volt az állampolgárság igénylése sikertörténet, illetve bizony sokan jutottak olyanok ehhez, akik nem lettek volna jogosultak. Lesz-e valami átfogó vizsgálat ezzel kapcsolatban?

Az anyakönyvek problémája: jelenleg most 8 hónapot kell várni egy anyakönyvre, arra, hogy valaki rendes időben ezt megkapja, ami egész egyszerűen vállalhatatlanul sok, ezt tudjuk. Azzal együtt is, hogy van soronkívüliség, ezt tudom, nagyon helyes, hogy van, és akinek erre valamiért szüksége van, az soron kívül megkapja akár egy-két héten belül, ezt is tudom, mert találkoztam ilyen esettel. Ez derék és rendben van, de azért nem gondolja-e, miniszterjelölt úr, hogy azért mégiscsak valamit kellene ezzel a 8 hónappal kezdeni.

Határtalanul! program: nagyon örülünk neki, mi javasoltuk négy évvel ezelőtt, és örülünk, hogy megvalósult. Négy évvel ezelőtt megígérték, hogy négy év múlva, azaz mostanra egy teljes évfolyam diákra ki lesz terjesztve, de ez a mai napig sem történt meg. Mikorra jutunk el odáig, hogy egy teljes évfolyamnyi diák valóban mehet állami támogatással kirándulni.

Kőrösi Csoma Sándor-program: ez sem teljesen igaz, miniszterjelölt úr, hogy erről nem volt szó ebben a bizottságban, mert három évvel ezelőtt vettem fel, egyébként Répás államtitkár asszonnak, hogy egy korábbi kezdeményezést fel kellene újítani. Pontosan erről szól, amit önök megcsináltak, örülünk neki, üdvözljük. A fajlagos költsége 10 millió forint, ezt némileg sokalljuk, tehát 500 millió forint jutott 50 ösztöndíjasra. Ez így jó-e, esetleg lehetne-e csökkenteni?

Egyedileg elbírált pályázatok, Bethlen Gábor Alap: milyen kritériumrendszer alapján kerülnek az egyedileg elbírált pályázatok kiosztásra? Miért nem nyilvános ez a kritériumrendszer? És ha nem nyilvános, akkor azért nem nyilvános-e, mert itt adott esetben nem szakmai, hanem politikai döntések születnek, mint ahogy mi feltételezzük egyébként?

Kívánják-e növelni a nyilvános pályázatokon megpályázható 5 százalékos keretösszeget a Bethlen Gábor Alapban? *(Dr. Semjén Zsolt: Leírni sem lehet.)*

A nemzeti jelentőségű intézményekről is beszélt. A nemzeti jelentőségű intézmények kapcsán ismét és sokadszorra megismételte itt miniszterjelölt úr azt, hogy ide a külhoni szervezetek tehetnek javaslatot. Szeretném felhívni szíves figyelmét sokadjára, hogy a 2012. október 12-ei MÁÉRT-ülés jegyzőkönyvének tanúsága szerint ön ígéretet tett a Jobbik és az MSZP képviselőinek felvetésére azzal kapcsolatban, hogy véleményezési, pontosabban javaslattételi joggal élhetünk a nemzeti jelentőségű intézmények összeállításakor. Ezt az ígéretét ön azóta számos alkalommal letagadta egyébként, kívánja-e ezt a tagadást most megismételni, és

amennyiben nem, akkor kívánják-e ezt az álláspontjukat megváltoztatni, betartva azt a szavát, amit ön akkor a nagy nyilvánosság előtt tett.

A Magyar Ifjúsági Konferencia számos alkalommal kérte, hogy a Bethlen Gábor Alapon belül legyen külön ifjúsági keret, erre Répás államtitkár asszony annak idején ígéretet tett, ami azóta sem valósult meg. Várható-e ez ügyben változás, vagy továbbra sem lesz ilyen keret?

Milyen szerepet szánnak a Nemzetpolitikai és a Nemzetstratégiai Kutatóintézetnek?

DR. SEMJÉN ZSOLT tárca nélküli miniszterjelölt: Bocsánat! Elnézést kérek, komolyan mondom, már írni nem tudom ilyen sebességgel. Így a telefonkönyvet is fel lehet olvasni. Bravó! Számítógépről fölolvass, gyakorlatilag már a témát nem lehet leírni, olyan sebességgel. Bravó!

SZÁVAY ISTVÁN (Jobbik): Mert nem akarom sokáig húzni az időt, miniszterjelölt úr. Elnézést kérek!

ELNÖK: Küldd át levélben!

SZÁVAY ISTVÁN (Jobbik): A Nemzetpolitikai Kutatóintézetre és a Nemzetstratégiai Kutatóintézetre szeretnék rákérdezni. A Nemzetpolitikai Kutatóintézetnek látjuk a munkáját, tevékenységét, konferenciáit, előadásait, a Nemzetstratégiai Kutatóintézetét kevésbé. Ezek továbbra is megmaradnak-e párhuzamos intézetként, ezt szeretném még kérdezni, illetve azt, hogy a Bethlen Gábor Alap honlapján - ezt inkább javasolnám csak, miniszterjelölt úr - egy kicsit tegyék már átláthatóbbá azt a honlapot a nyertes pályázatok meg a nem nyertes pályázatok keresése kapcsán, mert eldugott bizottsági jegyzőkönyvekben lehet csak a dolgoknak utánanézni, tehát meglehetősen nehezen kezelhető a honlap.

Illetve egy konkrét ügyre szeretnék még rákérdezni, ez egy pár nappal ezelőtti kérdés, hogy az eszéki magyar középiskolát - ez az egyetlen magyar középiskola Horvátországban - most egy új horvát törvényrendelet vagy nem tudom, mi miatt a megszűnés veszélye fenyegeti, most húzták meg a vészharangot ezzel kapcsolatban, mert nincs elég gyermek a horvát oktatási rendelkezések alapján. Ez ügyben mi a helyzet? Tájékoztattak-e, és lehet-e valamit tenni, valamilyen formában a horvát félre ezúttal nyomást gyakorolni ebben az ügyben, ez megoldható-e?

Illetve bocsánat, tényleg az utolsó, a kárpátaljai behívások. Igaz? Nem igaz? Ha igaz, akkor mit tudunk ezzel kapcsolatban tenni?

Elnézést kérek, de elég kimerítő volt az ön tájékoztatója is a bevezetőben, hiszen nagyon sok témát érintett, ez inspirált minket a szinte nagyon sok kérdésre. Köszönöm szépen előre is, és köszönöm a türelmüket képviselőtársaimnak, illetve vendégeinknek.

ELNÖK: *(Jelzésre:)* Igen, Petneházy képviselő úr!

PETNEHÁZY ATTILA (Fidesz): Köszönöm szépen a szót, elnök úr.

Tisztelt Bizottság! Tisztelt Miniszterelnök-helyettes Úr! Nagyon szépen köszönöm ezt az igen kimerítő és szívhez szóló beszámolót. Azért is szeretném ezt elmondani, és bocsánat, hogy egy saját élménnyel kezdem, de amikor az első alkalommal beléphettem ide, nekem az volt a fontos ebben a bizottságban, éreztem, hogy fontos lesz, ha szabad összehasonlítani más bizottságokkal, ehhez a bizottsághoz bizony lelkileg is azonosulni kell tudni egy kicsit, és ezzel tényleg nem akarom minősíteni a másik bizottságokat. Ezt éreztem ki a miniszterelnök-helyettes úr szavaiból is. Igenis azért is fontos az, és Szávay István azt mondta, hogy Ilonka néni

esete emblematikus – hogy is mondta? –, ez egy turnéztatás. Pontosan ebben a bizottságban ezeknek az emblematikus dolgoknak igenis nagyon fontos szerepük van, hiszen pontosan visszautalva arra, amit az elején mondtam, ezzel lelkileg mindannyiunknak azonosulnunk kell tudni.

Kiss Lászlóra reagálva, tényleg nem azt boncolgatva, hogy ő miket mondott, csak egy történetet mondanék el. Annak idején – azon a gyászos december 5-ei napon ugye tudjuk mindannyian, hogy miről van szó – számtalanszor fordultam meg az elmúlt 15 évben Erdélyben. Ott a legjobb szívvvel fogadtak az ottani barátaim, akik az idők során a barátaimmá váltak, és döbbenetes volt az a fajta szomorúság, amivel fogadtak az azt követő látogatáson, amikor is őket nem vettük be a magyarság soraiba hivatalosan, illetve akik ezt megtették, azok úgy intézték, hogy ne kerülhessenek bele. Bizony, gyakorlatilag egy hallgatás övezte azt, amikor ezt felhoztuk, úgyhogy bőven mínusszal indult ez a bizottság annak idején, 4 évvel ezelőtt, amit akkor kívülről volt szerencsém figyelemmel követni. Úgyhogy volt mit tenni, bizony mínuszról kellett indulni vastagon.

A többi kérdést Szászfalvi László és Pánczél Károly képviselőtársaim már elmondták, úgyhogy köszönettel csak ennyit szerettem volna.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Van-e még további hozzászólás, kérdés? *(Nincs jelzés.)* Akkor hadd mondjak én is néhány dolgot. Gyakorló polgármesterként tudom azt, hogy legjobb a fórumokon való szereplés, mert akkor egyébként a fórumokon részt vevők előbb-utóbb egymással kezdenek el foglalkozni, illetve fórumozni, vitatkozni, és így a fórumon megjelenőnek viszonylag kevés dologra kell reagálnia.

Szeretném megköszönni a miniszterjelölt úrnak a tájékoztatóját, amely nagyon részletes volt, és nagyon sok mindenre kitért. Szeretném azt is elmondani, hogy az elmúlt 4 esztendő nekünk nyilván nem volt elegendő arra, hogy mindent megvalósítsunk. Nyilván voltak olyan dolgok is, amiket elhatároztunk 2010-ben vagy 2010 előtt, és bár a szándék megvolt, hiánytalanul nem tudtuk megtenni. Olyan viszont nem volt, mint amire számos példa volt az előző 8 évben, 2002 és 2010 között, hogy mondtak valamit, és azzal meredeken ellentétes dolgokat hajtottak végre. Tehát hogyha mondjuk kritika ér bennünket, akkor a kritikákat megfogalmazóknak ezt is szeretném az emlékezetükbe vésni.

A Határtalanul! program nagyon sokszor szerepelt, 500 millió forintról indultunk, illetve nem érte el az 500 millió forintot, és már 1,5 milliárd forint áll rendelkezésre. Háromszorosára növeltük ennek az összegét, bár hozzáteszem, éppen a mi bizottságunk vagy bizottsági módosítót vagy pedig önálló képviselői indítványt adott be, már nem emlékszem rá. Kiszámoltuk, hogy közel 4 milliárd forint lett volna az az összeg, ami egy teljes évfolyam utaztatására lett volna elegendő. A tények kedvéért mondjuk el, hogy a bizottságunk megpróbálta, viszont a költségvetési tárgyalásoknál nyilván más okok miatt ezt nem tudtuk megvalósítani, de ezzel nem azt csináltuk, hogy az 500 millió forintot csökkentettük 100 millió forintra vagy pedig eltöröltük, tehát jelentősen, a háromszorosára növeltük meg az összeget.

UMDSZ: Kiss képviselő úr nem tudhatja azt, hiszen akkor még nem volt a parlament tagja, amikor a Külügyi bizottsággal egy közös bizottsági ülést folytattunk le, ahol ez is az egyik téma volt zárt ülés keretében, ott minden kétséget kizáróan elhangzott az, hogy amiket megfogalmaztak az UMDSZ-szel kapcsolatban, sajnos azok igazak, most itt ne térjek ki a részletekre, hiszen nem tudom, hány évre titkosítottuk az elhangzottakat.

A HÍD-Most politikai párt, a Néppártban nekünk politikai szövetségesünk, így nyilván jó kapcsolatokat ápolunk. Én egyébként személyesen, úgy is, mint polgármester és képviselő kapcsolatban állok ilyen polgármesterekkel, de ez nem magyar párt, nem is úgy fogalmazzák meg önmagukat. Én magam is amióta az autonómiáról beszélünk, és erről a múlt bizottsági ülésen is beszéltünk, június hónap

folyamán fel kellene állítanunk az Autonómia albizottságot, amely a bizottságunk szerves részét képezi. Ott már az előző 4 évben megismerkedhettünk a különböző autonómia törekvésekkel, illetve elképzelésekkel. Ezt a gyakorlatot visszük tovább. Ha az ukrán autonómia törekvésekre gondolunk, egészen korán megfogalmazódtak ezek, hiszen már annak idején Antall József miniszterelnök úrnak, ha jól emlékszem a névre, Leonyid Kravcsuk elnök úr tett ígéretet arra, hogy a Tisza mentén egy ilyen magyar autonóm területet hoznak létre. Mi azóta megfogalmaztuk azt, hogy a magyar járás visszaállítását, önálló magyar parlamenti körzet, a többségében magyar lakosok által lakott parlamenti körzet visszaállítását kérjük. Ezek egyébként el is hangoztak, illetve a miniszterelnök úr beszédére utalok, amelyben szerintem semmi olyan nem volt benne, ami bárkinek az érzékenységét is sérthette volna, mégis láthatjuk, milyen éles kirohanásokat okozott ez több megszólaló külföldi politikustól.

Az oktatási, nevelési támogatásoknál éppen ennek a bizottságnak a keretében nagyon sokszor elhangzott, mi magunk is egyetértettünk azzal, mi magunk is kezdeményeztük, hogy újra át kellene gondolni ennek a rendszernek az életképességét, illetve azt, hogy hogyan lehetne célzottabban a rászorultaknak vagy a még inkább rászorult gyerekeknek eljuttatni ezeket a támogatásokat. Mi egyébként, megmondom őszintén, jobb verziót nem tudtunk kitalálni, de azt mi is látjuk, hogy nem mindig oda jut el a támogatás, ahová kellene, hiszen például olyanok is megkapják, akik hétvégi iskolába járnak, és esetlegesen csak egyszer, kétszer vesznek részt ilyen oktatáson, utána elfeledkeznek erről, tehát lehetne sorolni a példákat. Viszont azt, hogy egyáltalán van ilyen rendszer, tényként kell leszögeznünk, és ez az 1998-2002 között működő első Orbán-kormányának köszönhető. Egyébként még a képviselő nevére is emlékszem, Révész Máriusz volt az, aki nagyon komolyan felvetette egy kulturális kabinetülésen ennek a létrehozását és szükségességét.

A Kőrösi Csoma Sándor programról is hadd mondjak csak egy gondolatot. A múlt héten ünnepelte a Svédországi Magyarok Országos Szövetsége fennállása 40. évfordulóját, és ott is ennek a programnak a létjogosultságáról beszéltek, illetve a programban részt vevő szervezte ezt az ünnepséget. Egy nagyon-nagyon jó dologról van szó. Azt bánhatjuk, tisztelt képviselőtársaim, hogy ez a program csak az előző ciklusban indult el, és nem húsz évvel ezelőtt, és nem nagyobb számban, hogy nem jutottak már előbb el ezek a fiatalok, tette kész fiatalok, akik nem kímélve az energiájukat, sokszor egyébként a pénzüket sem arra a feladatra, amit a magyar közösségekért végeznek. Egyébként 47-ről 100-ra emelkedett a számuk, de az én kérdésem arra vonatkozik, hogy nem tudnánk-e esetleg 200-ra emelni a programban részt vevők számát, hiszen óriási szükség van az ő munkájukra.

Érintőlegesen többször elhangzott a gazdasági kapcsolatrendszer bővítése. Wekerle-tervvel, Mikó-tervvel rendelkezünk, Kárpát Régió Üzleti Hálózattal rendelkezünk, és a különböző kamaráknak megvannak most már a kapcsolódási pontjai határon túl. Az ő munkájuk koordinálása kellene, hogy erőteljesebbé váljon, és szeretném, ha el tudnánk érni azt, ha a Mikó-tervre, illetve a Wekerle-tervre vagy egy Kárpát-medencei gazdaságfejlesztési tervre konkrét összegeket tudnánk meghatározni a következő költségvetésben, hogy még inkább összehangoltabbá tudjuk, mondjuk a vállalkozók tevékenységét tenni.

A magam részéről ennyit szerettem volna még hozzátenni, és megadnám viszonzulásra miniszterjelölt úrnak a szót.

Dr. Semjén Zsolt válasza, reagálása

DR. SEMJÉN ZSOLT tárca nélküli miniszterjelölt: Nagyon szépen köszönöm, elnök úr.

Megpróbálok nagyon röviden válaszolni, hogy mindenre jusson idő. Kiss László képviselő úr kérdéseire: a fő állítás az volt, hogy hidegháborút folytattunk a határon túli szervezetekkel. Azért, képviselő úr, gondolkodjon el, ha ez így van, akkor

hogy kaptunk volna 95,5 százalékot az MSZP meg másfelet? Azt gondolom, az a jó vonal, amit Mesterházy elnök úr vitt, amikor azt mondta, hogy volt, ahogy volt a Gyurcsány-időszakban az MSZP-nél, elment, és - ha szívből, ha színből - bocsánatot kért a határon túli magyaroktól. Miután a külhoni magyaroknak szavazati joguk van, ezért, egyre nagyobb súllyal fognak részt venni a magyarországi választásokon, ezért azt gondolom, az a bölcs dolog, ha minden magyarországi párt olyan gesztusokat és lépéseket tesz, hogy valóban megnyerje a külhoniak szimpátiáját.

Az oktatási-nevelési támogatás kérdésében - kicsit számon kérőleg – az volt, hogy nincs döntés, és most megmondjuk-e, hogy merre van a jó irány. Ha most mondtam volna egy döntést meg egy jó irányt, akkor az lett volna, hogy tessék, a kormány eldöntötte a pártok és a külhoni szervezetek nélkül. Az a helyzet, hogy ha tudnám rá a választ, akkor elmondtam volna. Tényleg nagyon bonyolult a probléma. Csak jelzem - erről majd még mondok két mondatot -, hogy az a jobbikos álláspont, amelyik ezt a cigány kérdéskörre viszi ki, azért ez egy olyan pálya, amitől ebben a formában óvnám magunkat. Nem lenne igaz, ha azt állítanám, hogy nincs ilyen aspektusa a dolognak, főleg Kárpátalján és a Felvidék bizonyos helyein, kétségkívül van olyan hang, hogy azt mondják, azért nem adják a magyar iskolába a gyereket, mert a 20 ezer forint miatt olyan sok cigány származású gyerek jelentkezett, hogy oda nem akarják adni a gyereket, és inkább adják szlovák iskolába, ahol nincs cigány gyerek, és majd megtanul otthon magyarul. Ilyen dolog létezik, de nem ez a probléma kizárólagos volta. Valóban különbség van annál a 20 ezer forintnál, mondjuk egy európai uniós ország tekintetében meg egy nem európai uniós ország tekintetében, ott ez sok pénz, egy európai uniós ország tekintetében már nem olyan sok pénz. A különböző külhoni magyar iskolák különböző helyzetben vannak. Tehát ezer szempont van, ez az elmondott szempont egy szempont, de nagyon óvnám magunkat attól - magamat is meg magunkat is -, hogy ez egy kizárólagos szempont legyen.

Nagyon komplikált kérdés, nincs rá válaszom, és nem azért, mert nem akarom megmondani, hanem én sem tudom, hogy mi lenne a helyes megoldás, ezért gondolom azt, hogy a közbölcseesség alapján a külhoni magyar szervezetekkel együtt gondoljuk át. Tegye meg mindenki a javaslatot, és próbáljunk kikristályosítani egy megoldást, de amíg nincs mindenki által, legalábbis a többség által vállalható és vélhetően pozitív eredményre kifutó megoldás, addig tartsuk fenn a mostani formát. Azt gondolom, helyes dolog lenne az, ha egy alkalmas időpontban bizottsági elnök úr akár ebben a kérdésben is egy tanácskozást összehívna. Ez valóban egy probléma, és nem azért nem mondtam, hogy mi lenne a helyes, mert nem akarom, hanem azért, mert valóban nem tudom. Persze a hatékonysági vizsgálat is indokolt lehet, de azért ennél érzékenyebb és bonyolultabb kérdések is vannak, mint amit pusztán hatékonysági alapon mérni lehetne.

A Selye János Egyetem tekintetében természetesen mentek professzorok Magyarországról, a rögválóság az, hogy nehéz volt rábeszélni magyarországi tanárokat, hogy a Selye János Egyetemre menjenek. Azt örömmel jelentem, hogy van rá külön keret, Balog Zoltán miniszter úrnál, illetve az EMMI-nél ez a keret létezik, és nemcsak ebben a vonatkozásban, hanem egyéb vonatkozásban is minden segítséget megígértünk az egyetemnek, én személyesen többször találkoztam rektor úrral, és nyitottak vagyunk mindenre.

Most megint halkán mondom, hogy azok a szakmai kifogások, amik az egyetemmel kapcsolatban megfogalmazódtak, azok egy része megalapozott. A politikai nyomás vagy a kettős mérce abban érvényesül, hogy tudok olyan szlovák főiskolákat mondani, ahol hasonló problémák voltak, ott mégis átléptek ezeken. Tehát szlovák barátainktól én csak hasonló nyitottságot kérek a Selye esetében, mint a többi esetében, de nem állítom azt, hogy a Selyénél ezek a problémák ne volnának meg. Hangsúlyozom, hogy külön keretet biztosítottunk, de nem tudom - hogy

mondjam - rákényszeríteni a tanárokat, hogy oda menjenek, ha egyszer nem akarnak, de a keret megvan rá.

Az adott utódállam által finanszírozott intézmény kapjon-e magyar támogatást? Itt lehetnek kivételek, de alapvetően a kivételhez az szükséges, hogy az adott nemzetrész legitim politikai képviselői ezt támogassák; Délvidék vonatkozásában ez történt. Tehát, ha a Felvidék vagy Kárpátalja vonatkozásában konszenzus van, akkor nyitottak vagyunk, de a külföldi magyar szervezetek hozzáállása tekintetében alapvető különbség van a délvidéki iskola tekintetében, amelyet a szerb állam finanszíroz, illetve a kárpátaljai Ungvári Egyetem tekintetében, ahol nem tűnik megalapozatlannak az az állítás, hogy az Ungvári Egyetemen bizony olyan karokat hoztak létre, hogy elszívják a hallgatókat a II. Rákóczi Ferenc Főiskolától. Miután a Kárpátaljai Magyar Kulturális Szövetség ebből kifolyólag nem támogatta, hogy az Ungvári Egyetem külön támogatást kapjon, ezért a helyes az volt, hogy a II. Rákóczi Ferenc Kárpátaljai Magyar Főiskolát támogadjuk, míg délvidéki vonatkozásban az ottani legitim magyar politikai szervezetek ezt másképp látták. Ez a magyarázata a kettő közötti különbségnek.

Az UMDSZ tekintetében elnök úr megadta a választ. Egy zárt ülés volt - megjegyzem, én azon nem voltam jelen -, Németh Zsolt államtitkár úr engem biztosított arról, hogy megalapozottak az állításai. Gajdos elnök úr élére állította a kérdést, és egy zárt ülésen az államtitkár úr bemutatta azokat a dokumentumokat, melyek alapján megalapozottan döntöttek úgy, hogy kockázatot jelentene, ha az UMDSZ továbbra is részt venne ezeknek az okmányoknak a kiállításában.

ELNÖK: Bocsánat, miniszterjelölt úr, Gajdos István azóta ország-világ előtt megválaszolta ezt néhány hónappal ezelőtt, azaz hitet tett Janukovics mellett, jó politikai érzékenységgel.

DR. SEMJÉN ZSOLT miniszterjelölt: Köszönöm szépen.

Amit a képviselő úr feltett a HÍD és nyilván az RMDSZ vonatkozásában, a következő a helyzet. A kettő között döntő és lényegi különbség van. Számos vitánk volt Markó Béla elnök úrral. Például ő ellenezte a külföldiaknak a szavazati jog megadását, mondván, hogy akkor nem fognak részt venni a romániai választásokon – szerintem ez képtelenség, mert a magyarok eldöntik, hogy melyik választáson vesznek részt –, és egyéb vitáink voltak, ez egy dolog. De az RMDSZ és személy szerint Markó Béla elnök úr vagy volt elnök úr sem vonta soha kétségbe azt, hogy az RMDSZ etnikai alapú magyar párt, és Kelemen Hunor elnök úr alatt pedig végképp nem vonta kétségbe senki, hogy az RMDSZ etnikai alapú magyar szervezet, tehát már csak a MÁÉRT státútuma alapján is a legszorosabb partnere a magyar kormánynak.

A Bugár Béla vezette HÍD-Most párttal a probléma az, hogy maga Bugár Béla jelentette ki, hogy a HÍD nem etnikai értelemben vett magyar politikai szervezet, ergo konzekvensen nem a magyar kormány tette őt ki a MÁÉRT-ből, hanem a MÁÉRT státútuma alapján önmagukat zárták ki a MÁÉRT-ből. Ebből kifolyólag viszont nyilvánvaló, hogy egészen más típusú kapcsolat lehet a magyar állam és egy adott külföldi párt között, ha az etnikai értelemben lett magyar párt, és egészen más, ha ő nem tekinti etnikai értelemben vett magyar pártnak magát. Ettől persze még számtalan kapcsolat lehetséges. Ahogy az elnök úr is mondta, a politikai pártcsalád tekintetében ráadásnak az Európai Néppárt vonatkozásában hasonló ideológiai értékrendet vallanak. *(Kiss László elhagyja az üléstermet.)*

Minden további nélkül készek vagyunk számtalan különböző párttal kapcsolatba lépni, még olyannal is, ahol csak néhány magyar van, de a kettő nem mosható össze. Megmondom, hogy miért, és miért tartom életveszélyesnek az egész HÍD létrejöttét. Azért, mert az egész Kárpát-medencei magyarság számára életveszélyes dolog az, ha létrejönnek a vegyes pártok. Zárójelben megjegyzem, hogy a HÍD-Most frakcióülésén a frakcióüléseket szlovák nyelven tartja. Létrejön először egy

vegyes párt, utána a következő lépés az lesz, hogy egy szlovák pártban vagy egy többségi pártban lesz egy magyar tagozat, és a végén egy többségi pártban lesz néhány magyar képviselő. És ez hová vezet? Ez látható volt például Szerbiában a Demokrata Párt történetében. Amikor – majd erről még mondok két mondatot – a magyaroknak a vagyon-visszaszármaztatásból való kizárása történt, akkor a Szerb Demokrata Pártban lévő magyar képviselők ellenünk szavaztak, és megszavazták azt, hogy a kollektív jogfosztás alapján megszálló erők tagjainak bélyegeztek mindenkit, aki az akkori Magyar Honvédségben volt, márpedig az egy sorozott honvédség volt, egyébként semmiféle katonai cselekményt nem csinált, és a leszármazottaikon keresztül, a ma született csecsemőtől a 100 éves aggastyánig mindenkit kizártak a vagyon-visszaszármaztatás lehetőségéből. Tehát ez rémisztő módon mutatja azt, hogyha nincsenek etnikai alapú magyar pártok, akkor az ott lévő magyar képviselők végső soron a pártfegyelmet követik, nem pedig a magyar nemzeti érdekeket, ezért a magyar nemzet alapvető önvédelmi életérdeke az, hogy a Kárpát-medencében, ahol van megfelelő tömegű magyarság, ott etnikai alapú magyar pártok legyenek. Ez az oka annak, hogy nem tudunk a HÍD-dal olyan típusú kapcsolatot teremteni, mint a Magyar Közösség Pártjával. Ezért állítom azt, hogy semmilyen hasonlóság nincs a HÍD és az RMDSZ között, mert az RMDSZ mindig is etnikai alapú magyar párt volt. Csak zárójelben mondom, nem véletlen, hogy miközben, hogy mondjam, politikai pengeváltásokat valóban folytattunk az RMDSZ-szel, Markó Béla tehát elment – akkor még Magyar Koalíció Pártjának hívták a Magyar Közösség Pártját – az MKP-nak kampányolni, mégpedig azért, mert ők is pontosan tudták, hogyha az etnikai magyar alapot egyszer feladjuk, akkor ott a magyarság elkezd csúszni az asszimilációba, akkor majd egy tagozat leszünk, a végén néhány díszmagyar, és ezzel befejeződik a magyar érdek képviselete. Ezért tartom életveszélyes precedensnek a HÍD-MOST létrejöttét. Természetesen készek vagyunk tárgyalni a HÍD-Most párttal, de semmilyen körülmények között sem úgy, mint a Magyar Közösség Pártjával vagy például az RMDSZ-szel.

Ander Balázs képviselő úr vonatkozásában néhány gondolat. Egyetértek önnel abban, hogy a demográfia végül is minden probléma gyökere, mert ha nem születünk meg, akkor biztos, hogy sem gazdasági, sem kulturális, sem politikai és semmilyen egyéb valóság nem jön létre, tekintve, hogy aki nem született meg, annak nem lesz sem pártja, sem üzlete, sem iskolája sem semmije. Ugyanakkor az is nyilvánvaló, ez egy végtelenül bonyolult összetett dolog. Azt gondolom, mindenki kiragadhat mondatokat, tehát itt például a gazdaság a legfontosabb, de ugyanilyen joggal mondhatom azt, hogy az oktatás a legfontosabb, mondhatom azt, hogy a politikai szervezetek a legfontosabbak, bár ezek mind együtt biztosíthatják a magyarság megmaradását, ezért nem is tennék külön hangsúlyokat, hogy ez vagy az a legfontosabb. A külhoni magyarság akkor tud megmaradni, ha ennek a lelki és anyagi valósága egyszerre van meg, beleértve a gazdaságát, beleértve az oktatását, beleértve a közjogit – mondjuk ezt értem elsősorban politikai vonatkozásúnak az állampolgárságnál –, és beleértve persze azt, hogy külhonban olyan politikai és nemcsak politikai, hanem egyházi, civil és politikai szervezetek legyenek, amelyek a megmaradását biztosítják. Ezek így együtt képesek a magyarság megmaradását biztosítani.

Most jön a lényeg. Az autonómia tekintetében az a valóság, hogy nem innen, Budapestről fogjuk megmondani, hogy nekik mi az autonómia koncepciójuk. Végső soron minden nemzetrésznek saját magának kell kidolgoznia a saját autonómia koncepcióját, és amit kidolgozott, beleértve a területi és a kulturális autonómiát, nyilván nemzetrészre szabott módon, azt kell és azt fogja a magyar állam támogatni. Azt kell a magunk, az utódállam és az egész világ számára nyilvánvalóvá tenni, hogy a magyarság soha nem kért, soha nem követelt olyasmit, amire ne lenne precedens az Európai Unióban. Ezért szoktam mindig azt mondani, hogyha Dél-Tirolnak lehet

autonómiája, akkor a Székelyföldnek is lehet. Ami másnak lehet, az nekünk is lehet, pontosan azért, mert ha egyszer elismernénk azt, hogy másnak lehet olyan, ami nekünk nem lehet, akkor azt ismernénk el, hogy másodrendű emberek vagy legalábbis másodrangú uniós polgárok vagyunk, ez pedig nem igaz, ilyet el sem ismerhetünk, ezért ami másnak jár, az nekünk is jár. Ezért a magyar állam természet szerű és megváltoztathatatlan pozíciója az, hogy a külhoni nemzet rész kidolgozza a saját testre szabott autonómia koncepcióját, amelyhez persze minden segítséget megadunk, majd amikor ezt kidolgozta, akkor azt a magyar állam teljes súlyával minden létező formában támogatja.

Ukrajna és Szerbia csatlakozási feltételei tekintetében itt csak hadd mondjam azt – most azért mondom, mert személyesen mondhatom –, hogy amikor Tadić elnök úr idején, felrúgva minden korábbi megállapodást, kitalálták ezt, hogy a délvidéki magyarokat, mint a megszálló erők tagjait, kizárják a vagyoni-visszaszármaztatás, a kárpótlás lehetőségéből, akkor én mentem le Szabadkára, és én jelentettem be, hogy akkor viszont Magyarország megvétőzza nemcsak az EU-s tagságot, hanem egyáltalán az erről való tárgyalásokat is. Csak halkán mondom, az elnök úrral emlékszünk rá, a külügyben ezért többen rosszul lettek, de az a helyzet, hogy itt nincs hová hátrálni. És lám, lám, eredményes is volt a dolog, mert utána mégis csak újrakezdtek a tárgyalásokat, a Délvidéken Pásztor István elnök úr vezetésével megoldották a helyzetet. Tehát a magyar álláspont teljesen világos, mégpedig minden ország tekintetében, ugyanúgy nem fogadunk el kettős mércét magunkra nézve, és azt gondolom, hogy amiket kérünk és követelünk, azok nem függhetnek attól, hogy melyik utódállam gyakorol kegyet, ugyanis ezek az autonómiaformák nem a román, a szerb vagy az ukrán állam kegyétől függenek, mert ezek az autonómiaformák önrendelkezések, végső soron emberi jogok a közösség szintjén. Ezek pedig nem az utódállam kegyéből, hanem egész egyszerűen a természet rendjéből kifolyólag megilletik a külhoni magyar nemzet részeket úgy, ahogy egyébként minden nemzet részt megilletnek.

Zárójelben hozzáteszem, hogy a magyarországi nemzetiségek tekintetében mi az önrendelkezés minden formáját biztosítjuk számukra. Senki nem akadályozza meg a magyarországi nemzetiségeket, hogy minél inkább kifejlesszék a saját önrendelkezésüket, a saját autonómiájukat, mindazt, amit a saját identitásuk megőrzésére a legfontosabbnak tartanak, de ugyanezt elvárjuk mi is az elszakított nemzet részekén élő magyarság tekintetében. Persze itt azért egy zárójelet hadd tegyek, nyilván vannak olyan típusú dolgok, amit nem feltétlenül egy ilyen ülésen kell egy az egyben elmondani.

A csángók vonatkozásában jelzem, hogy 2200 magyar gyerek tanul rendszeresen magyar nyelvet, most már teljesen rendezett formában a Romániai Magyar Pedagógus Szövetségen keresztül. Megint csak zárójelben mondom, nem véletlen, hogy a román állampolgársági törvényt vettük mintának, mégpedig azért - csak nem akarom az időt húzni, de azért ezt még elmondom -, mert részint jó, részint, ha a románok kiterjeszthetik a román állampolgárságot Besszarábiára, akkor mi is kiterjeszthetjük Erdélyre. Ha az Unió lenyelte azt, hogy az EU-n kívüli moldáviai románok EU-s állampolgárságot kapnak, akkor egy szót se szólhatnak, hogy a kárpátaljaiak meg a vajdaságiak megkapják ugyanezt.

Volt azonban még egy oka. Aki most Romániából van, akár Erdélyből, akár Bukarestből - annak idején Kalmár Ferenc barátunk volt ennek nagy tudója -, az pontosan érteni fogja azt, amit mondok. Nem sok olyan román van Besszarábiában, aki állami papírt tudna mutatni arról, hogy a nagyapja a Román Királyság polgára volt, és miután ismerjük az ortodoxia anyakönyvezését, pontosan tudjuk, hogy egyházi papírt is csak felettébb hiányosan tudnának hozni. De az a helyzet, hogy a mi csángóink se nagyon tudnák papíron dokumentáltan levezetni azt, hogy ők a Magyar Királyság polgárai voltak. Tehát ezért a román államnak a saját állampolgársági

törvényét, hogy azt ki tudja terjeszteni Besszarábiára - hogy úgy fogalmazzam -, olyan üdvös lazasággal kellett megfogalmaznia, hogy vélelmezhetővé teszi, valószínűsíti román származását, ami nekünk is jó a csángó magyarokra. Ez volt az egyik fő ok, hogy a román állampolgársági törvényt vettük át, pontosan azért, hogy a csángó magyar testvéreinkre is kiterjeszthessük a magyar állampolgárság lehetőségét. Ha rigorózan venném a törvény szövegét, hogy vezesse le családfaszerűen, hogy valamely őse a Magyar Királyság polgára volt, azt aligha tudnák a csángók megtenni, holott nyilvánvalóan magyarok, de amikor Erdélyből kitelepültek Moldvába, a Szeret vagy a Moldva mentére, akkor onnantól kezdve aligha van családi leszármazási papír, pláne okiratilag. Ezért alkottuk meg így az állampolgársági törvényt a román mintájára, pontosan, hogy a csángóknak ezt biztosítsuk.

Szászfalvi államtitkár úrnak jelzem, hogy teljesen igaza van, tehát itt az egyszerűsítés szükségessége megkerülhetetlen a honosítás kapcsán, pontosabban a regisztrálás és a választójog kapcsán. Itt a fő szempont az volt, hogy nehogy alkotmányosan bele lehessen kötni, de a tapasztalatok alapján szerintem további radikális egyszerűsítést lehet csinálni az alkotmányossági szempontok fenntartásával, mert néha szinte kaffkai dolgok voltak. Például egy ideig a Választási Iroda nem volt hajlandó megjelölni, ha elutasították az illető regisztrációs kérelmét, hogy azt miért utasították el. Úgyhogy nem akármilyen munkám volt, hogy végső soron aztán, hál' istennek, jobb belátásra térve, már megjelölték, hogy miért utasították el. Például az édesanyja nevét rossz helyesírással írta, de akkor azt már ki tudja javítani, és itt azért radikális változásokat tudunk tenni.

Szabolcs Attila alelnök úr tekintetében, a külhoni magyarok honosítása vonatkozásában, hogy ez az egymilliós szám nem irreális-e, erre én azt mondom önnek, hogy megígértem a miniszterelnöknek, úgyhogy meglesz. A különbség talán az, hogy eddig elég volt az, hogy a kérelmezők bejöttek a konzulátusra meg a nagykövetségre. Az első hullámban itt Magyarországon a polgármesterekhez, a következő hullámban a nagykövetségre és a konzulátusokra, de most egy verejtékesebb terepmunka következik, mert ki kell menni hozzájuk a kistelepülésekre, a kihelyezett konzuli napokon ki kell menni utánuk a kistelepülésekre, ami már egy verejtékesebb dolog. Minden állampolgársági kérelemért meg kell dolgozni, de megküzdünk minden magyarért, és én azt gondolom, hogy az egymillió reális, mert kétségkívül, hogy valamennyit csökkent az igénylések száma, de nem szignifikánsan. Szívből gratulálok a kerületi honosításokhoz!

Felvidéki vonatkozásban pedig a következőt látni kell, itt főleg magunk között. A kulcsdolog az, hogy Magyarország se Szlovákia, se Ukrajna, se senki más részére állampolgársági információt nem ad ki, pont. Tehát arra bízgatjuk az ilyen élethelyzetben lévő magyarokat, hogy jöjjenek át Magyarországra, megkapják Magyarországon az útlevelet, a honosítást, és őket innentől kezdve retorzió nem érheti, mert Magyarország állampolgársági információt nem ad ki, és az, hogy önáluk van egy magyar útlevel, abból nem következik, hogy bizonyítani tudnák azt, hogy az útlevelét ő maga kérte, nem pedig grátisz a magyar állam adta.

Azokat, akiket a Felvidéken megfosztottak a magyar állampolgárságuktól, azért azt látni kell, hogy ott ők maguk jelentették be a szlovák hatóságoknak, hogy saját akaratukból fölvtették a magyar állampolgárságot. Ez egy heroikus, hősiesség dolog volt, de ők ezt vállalták, és őket fosztották meg a szlovák állampolgárságtól. Aki nem kötötte a szlovák hatóságok orrára, azt értelem szerűen nem is fosztották meg a szlovák állampolgárságtól. Tudom, hogy ez az egész felvidéki dolog nem egy heroikus dolog, de erről nem a magyar állam tehet, és legkevésbé nem a felvidéki magyarság, hanem ez a bizonyos szerencsétlen állampolgársági ellentörvény, ami szerintem már csak azért sem tartható fenn, mert nagyjából 90 százaléka azoknak, akiket ez érint, olyan echte szlovákok, akiknek semmi köze nincsen a magyar ügyhöz, csak időközben megkapták az amerikai, kanadai, cseh, akármilyen állampolgárságot. Hozzáteszem,

nagyon nagy történelmi előrelépés, hogy Csehország már lehetővé tette a kettős állampolgárságot.

Tehát ebből kifolyólag, hogy a büntetettek 90 százaléka nem magyar, hanem echte szlovák, innentől kezdve a szlovákság és a szlovák állam számára is egyre nagyobb problémát jelent ez a kérdés, tehát valahogy előbb-utóbb meg kell oldani. Itt annyit jelzek, akár Szlovákia felé jelezve is, hogy mi ebből nem akarunk presztízskérdést csinálni, itt az a fontos, hogy az ügy megoldódjon. És megint csak halkán mondom, mert dobbal nem lehet verebet fogni, hogy az SBU is, tehát az ukrán titkosszolgálat is megszüntette azok vegzálását, akik magyar állampolgárságot kértek. Nyilván ennek is megvan az oka, hogy ez miért történt, és nyilván megértik azt, hogy nem hiszem, hogy erről nekem most itt be kellene számolni. A lényeg az, hogy nem piszkálják Kárpátalján a magyarokat, és rendben zajlik a honosítás Kárpátalján.

Szávay képviselő úr tekintetében: az egész, amit stílusában is előadott az én alkalmasságom kapcsán (*Petneházy Attila: Küldd át e-mailben!*), azért mégiscsak azt kell mondanom, hogy ön is szereplője volt, én is szereplője voltam. Mennyit kapott a Jobbik a külhoni magyaroktól, az a Jobbik, amelyik identitásának alapja a revizionizmus, az irredenta, intranszigiens retorika, s mit mondtak a külhoni magyarok? 2 százalék! Hogy is mondta a Tanúban Virág elvtárs? A „Több szerénységet!” Több szerénységet! A külhoniak azt mondták, hogy „Abzug!” Azt kérném előljáróban, hadd mondjam, képviselő úr, hogy nem tudok elképzelni a külhoniakkal szembeni nagyobb illojalitást, mint odamenni a paramilitáris szervezetek mögé bújva, vadakat és nagyokat mondani, majd onnan hazajönni, ők meg ott maradnak. (*Szávay István: Ezt kikérem magamnak, miniszterelnök-helyettes úr!*) Én meg azt kérem ki magamnak, hogy önök paramilitáris szervezeteket támogatva, az ottani magyarságot eszközként használva veszélyeztetik... (*Szávay István: Ön is pontosan tudja, hogy nem támogatunk paramilitáris szervezeteket.*) Mit? (*Szávay István: Kérem, válaszoljon a kérdéseimre, és ne minket sértegetessen!*)

ELNÖK: Kérem szépen, térjünk vissza az eredeti kerékvágásba!

DR. SEMJÉN ZSOLT tárca nélküli miniszterjelölt: Mindenesetre, amit 4 éve mondtam, ott van minden szavam a jegyzőkönyvben, amit akkor ígértem, az megvalósult.

No, menjünk sorban. Június 4-e ünnepnap-e? Június 4-e a szónak abban az értelmében nem ünnep, hogy valami öröm történt. Június 4-e a magyar nemzet egyik legnagyobb tragédiája, de pontosan az a feladatunk, hogy ezt a tragédiát úgy tudjuk részint a történelmi valóságnak megfelelően bemutatni, ahogy az történt, és értékeljük azt, hogy a magyar nemzet ezt a tragédiát túlélte, ennek a túlélésnek a büszkeségéből igenis erőt merítsünk, és ezt a magyar nemzet összetartozásának a lehetőségeként éljük meg. Ezért azt gondolom, hogy június 4-ének nagyon sok jelentése van, a gyásztól kezdve az emlékezésen át mégis csak annak a büszkeségéig, hogy megmaradtunk, és annak a tudatosításáig, hogy az a küldetésünk, hogy megmaradjunk, és akkor tudunk megmaradni, ha büszkék vagyunk arra, hogy magyarok vagyunk. Ez így együtt jelenti számunkra június 4-ét és a nemzeti összetartozásunk napját.

Tőkés László védhatalmi státuszával kapcsolatban éppen elégszer megvédtem Tőkés Lászlót azon az alapon egyébként, hogy Tőkés László, mint román állampolgár mondhat olyanokat, amelyeket egy nem román állampolgár nem, tehát amit egy nem román állampolgár mondjuk, kevésbé mondhatna. Ráadásul annak, aki a temesvári forradalmat kiobbantotta és végigvitte, azt gondolom, több engedtetik meg, ebből kifolyólag Tőkés Lászlónak jogában áll, hogy a védhatalmi státuszról beszéljen. Ugyanakkor azt is hangsúlyoznom kell, hogy a védhatalmi státusz Tőkés László álláspontja, nem pedig a magyar kormányé. A magyar kormány álláspontja teljesen

világos. Mi azokat az autonómiaformákat kérjük, követeljük a külhoni magyarság számára, amelyek az Európai Unióban elfogadottak és általánosak, megint csak azon az alapon, hogy nem valami soha nem látott, soha nem hallott dolgot kérünk, hanem azt, ami megvalósult valóság az Európai Unióban, mert ha másoknak lehet, nekünk is lehet.

Bocskor Andrea feladata. Természetesen a fő feladata az, hogy Kárpátalját képviselje. Ha a Fidesz-KDNP-t kellene képviselni, ahhoz találhattunk volna sok száz kitűnő képviselőt. Bocskor Andrea azért szerepel a Fidesz-KDNP listáján, hogy Kárpátalja szempontjait jelenítse meg, mégpedig azért, mert a Fidesz-KDNP nemzeti listája teszi lehetővé azt, hogy Brüsszelben a kárpátaljai és a vajdasági magyarság is szóhoz jusson, a sajátos problémáikat meg tudja jeleníteni, ami egyébként meggyőződésem, hogy Ukrajna és Szerbia számára is hasznos, hiszen ennek a két országnak az uniós kapcsolatrendszerét erősíti, de a mi szempontunk az volt, hogy a vajdasági és a kárpátaljai nemzetrész is az egyetemes magyar nemzet gondolata által bekerüljön az Európai Unióba, miként a felvidékiek és az erdélyiek saját jogon ott vannak.

Magyar intézet lesz-e máshol is? Ez elsősorban nyilván Balog Zoltán miniszter úrhoz tartozik. Amellett vagyunk, hogy minél több helyen legyen magyar intézet. Nyilván költségvetési függvénye van, hogy mennyit bír el az ország költségvetése.

Az irányító hatóság kérdése Lázár János államtitkár úr kompetenciája volt. Tudom, mi volt az oka annak, amiért úgy látta helyesnek, hogy ne ragaszkodjon ahhoz Magyarország, hogy ez magyar irányítás alatt legyen. Meg nincs felhatalmazásom arra, hogy ennél a bizottságnál ezt elmondjam. A leghelyesebb lenne, ha esetleg Lázár államtitkár urat megkérdeznék. Én csak annyit tudok mondani, hogy megalapozott és komoly okok voltak rá. A személyes véleményem az, hogy láthatóan nagyon nehezen, döcögve ment ez a történet, és a román fél különösen a mögé bújt, hogy azért nem megy előre, mert Magyarország ezt nem menedzseli elég jól, ami szerintem nem egészen így van. Lázár államtitkár úr és a magyar fél mindent megtett, de Románia részéről nagyon-nagyon nehezen mentek előre a dolgok. A fontos az, hogy minél inkább megvalósuljanak ezek a beruházások, a részletek tekintetében pedig, úgy gondolom, Lázár államtitkár úr az illetékes.

Autópálya-vonatkozás. Mi a határig megcsináljuk az autópályát, hiszen látható, gyakorlatilag épül részint Arad felé is, részint pedig az M3 vonatkozásában is nagyon messzire megy az autópálya. Azért az is látható, hogy Észak-Erdélyben, az erdélyi oldalon is épülget az autópálya. Mi amellett vagyunk, hogy minél inkább épüljön, és kösse össze a két országot, főleg a magyarlakta területeket.

Diákszervezetek elszámoltatása. Ezzel kapcsolatos problémákról nem hallottam, az államtitkár asszony sem, de ha van konkrétum, és azt megkapjuk, akkor szívesen utánanéznünk.

Az igazolvány tekintetében, akinek van magyar igazolványa, annak jár a diákigazolvány, tehát az a külhonban tanuló magyar diák, akinek magyar állampolgársága vagy magyar igazolványa van, minden további nélkül megkapja a diákigazolványt.

Itt az oktatás-nevelés átalakítása tekintetében már előzőleg szoltam róla az ön által említett cigánysággal kapcsolatos vonatkozásban. A MÁÉRT vonatkozásában a nemzeti jelentőségű intézményekbe ki kerülhet bele? Azt hiszem, arra vonatkozott a kérdés. Az, hogy ki lehet külhonban nemzeti jelentőségű intézmény, arra a külhoniak tehetnek javaslatot. Ezzel a rendszerrel a külhoni szervezetek elégedettek. Ha önök úgy gondolják, hogy szeretnének valakit, egy programot vagy egy intézményt a nemzeti jelentőségű intézmények közé ajánlani, akkor keressenek egy külhoni magyar szervezetet, legalább egyet, amelyik hajlandó ezt megtenni. Amint találnak, akkor készséggel meg fogjuk fontolni, de az nem megy, hogy Magyarországról akarják megmondani, hogy a külhoniak helyén ki kerüljön bele ebbe a rendszerbe, ezt

mondják meg a külhoniak. Tehát nagyon egyszerű, kell találni egy külhoni magyar szervezetet, amelyik a javaslatukat benyújtja, és abban a pillanatban meg fogjuk fontolni, ha pedig egy sincsen, akkor meg kár erőlködni. Az, hogy a Nemzeti Regiszter kormánypropaganda, itt savanyú a szőlő.

A területi autonómia és Kárpátalja kérdése. Ha valaki valóban a magyar ügy mellett van, akkor ebben a vonatkozásban azért kérhető egy kis bölcsesség. Mit gondol, képviselő úr, mit fogok itt mondani? *(Szávay István: Vagy azt, amit Orbán miniszterelnök úr mondott, vagy azt, amit Martonyi miniszter úr mondott, mert a kettő nem ugyanaz.)* Akkor az álláspont az, hogy a magyar álláspont változatlan minden nemzetrészt tekintetében, minden utódállam tekintetében. A külhoni magyarok eldöntik, hogy ők milyen autonómiaformát óhajtanak, és amilyen autonómiaformát ők javasolnak, azt a magyar állam támogatni fogja, összhangban azokkal az autonómiaformákkal, amelyek bevett valóságok az Európai Unióban.

Az állampolgárságok felülvizsgálata tekintetében, ha jól értem, arra vonatkozott ez a kérdés, akik megkapták a magyar állampolgárságot, de valamilyen hiba miatt, vagy mert nem megalapozottan kapták meg a magyar állampolgárságot, visszavonták. Néhány tucat ilyen visszavonás történt, jellemzően egyébként Ukrajna vonatkozásában. Amikor ilyen bejelentés érkezik, minden egyes kérdést az arra hivatott szervezetek kivizsgálják kellő mélységben, és ahol ez megalapozott, mivel tíz éven belül vissza lehet vonni az állampolgárságot, ott ez meg is történik. Egyébként a visszaélésekkel szemben 20 ezer elutasítás volt főleg Kárpátalja vonatkozásában, meg némileg Szerbia vonatkozásában. Itt azért látni kell azt, hogy ez mégis egy EU-s állampolgárság, és ezért az ukrán és orosz körök számára nagyon vonzó, ezért, amikor ilyen típusú név, vagy valamilyen belső kelet-ukrán terület merül fel, akkor hangsúlyozottan megnézzük.

A magyar nyelvtudással azonban vigyázni kell, mert nyilván egy szórványosodott, inkább ruszin jellegű környezetben kevésbé várható el egy irodalmi szintű magyar tudás, mint például a Tisza-menti járás vonatkozásában. Nem titok, hogy én személy szerint amellettt vagyok, hogy a ruszinság, amennyiben valamilyen szinten tud magyarul, akkor őket ne zárjuk ki a magyar állampolgárság lehetőségéből azon egyszerű oknál fogva, hogy mindig is a magyarsághoz kötődtek, és azt gondolom, hogy őket megilleti a magyar állampolgárság, még akkor is, ha Kárpátalján sokan vannak olyanok, akik ezt nem így gondolják. Én meg azt gondolom, hogy a ruszinság, amennyiben a magyarsághoz akar tartozni, és veszi a fáradságot, és valamilyen szinten megtanul magyarul, akkor kapja meg a magyar állampolgárságot, hiszen őseik a Magyar Királyság polgárai voltak, és egyébként azt gondolom, hogy Rákóczi óta elkötelezetten, sorsközösségben élnek a magyarsággal. Mondom, 20 ezer elutasítás volt, ami azért önmagáért beszél.

Az anyakönyv tekintetében van igazság, de meg kell mondanom, hogy annyit lehet követelni az államigazgatási apparátustól, amennyire képes, és így is hihetetlenül túlterhelt. Ezért csináltuk azt, hogy ha valakinek szüksége van anyakönyvi kivonatra - ami egyébként azért elég ritka -, akkor neki soron kívül megcsináljuk, akinek pedig nem égetően szükséges, az az ön által említett 8 hónapot, sőt, magunk között mondom, néha többet is, kívárja, de akinek sürgősen kell, annak soron kívül kiállítjuk.

Az osztálykirándulások: itt is költségvetési korlátok vannak, de részint elhangzott a válasz a Határtalanul! vonatkozásában, viszont itt hozzáteszem, hogy itt nemcsak azok mennek külhonba, akik állami támogatással mennek, hanem nagyon sok iskola egészen más forrásból, vagy egészen más állami működési pénzből, keretből megszervezi a szülők hozzájárulásával, és saját maguk is elmennek külhoni környezetbe. Tehát végső soron sokkal több magyar iskolás, magyarországi iskolás jut el külhoni magyar környezetbe.

A Kőrösi Csoma Sándor-program tekintetében: azt hiszem, tényleg ez az egyik legsikeresebb dolog volt. Négy évvel ezelőtt merült fel a gondolat, és amennyiben költségvetési forrás lesz, akkor szívesen továbbfejlesztjük, most azt lehetett, hogy megdupláztuk.

A Bethlen Gábor Alapnál a Kollégium dönt az eseti pályázatokról. Hogy ennek a mértékét növeljük-e, megmondom őszintén, nem vagyok híve, hanem inkább azt gondolom, hogy minél inkább a nemzeti jelentőségű intézmények kapják a pénzt, és eseti támogatásokra kisebb összeget osszunk. Szerintem ez az arány nagyjából jól van, ahogy most van. Nyilván szükséges, hogy legyen valamekkora keret az adott pályázatok támogatására, de alapvetően a nemzeti jelentőségű intézmények működésének biztosítása a legfontosabb cél.

Itt jelzem még egyszer, hogy én semmilyen ígéretet nem tettem arra, hogy automatikusan a nemzeti jelentőségű intézmények közé fog tartozni az, amit egy magyarországi párt javasol, hanem akkor fog odatartozni, ha a külhoni magyar szervezetek ezt támogatják és javasolják. *(Szávay István: Benne van a jegyzőkönyvben.)*

A Bethlen Gábor Alap vonatkozásában említett ifjúsági keret: ilyen keret Soltész Miklós államtitkár úrnál van.

A két kutatóintézetnek az egymáshoz való viszonya valóban egy érdekes kérdés, mindenesetre azt gondolom, mind a kettő dolgozik, inkább kettő legyen, mint egy se, és azt is gondolom, hogy megtalálható a saját profilja mind a kettőnek.

A Bethlen Gábor Alap honlapján a pályázatokat jobban elérhetővé kell tenni. Ez, gondolom, biztosan így van, nézzük meg, szóljunk oda nekik *(Répás Zsuzsanna felé fordulva:)*, hogy tegyék jobban elérhetővé a pályázatokat. Tehát rajta van, csak valószínűleg nehéz elérni, tegyék föl úgy egy linkkel vagy valamivel, hogy könnyebb legyen elérni.

Az eszéki iskola kérdése: eddig is megmentettük, ezután is megmentjük. Hozzáteszem, hogy amit a képviselő úr említett jogszabályt, azért ez egy régi jogszabály, de nem is ez a lényeg benne, az alapprobléma az, hogy kevés a gyerek; ez az alapprobléma. Mindenesetre, akárhogy van a jogszabály, akárhogy vannak a gyerekek, eddig is megmentettük, ezután is megmentjük, mert az eszéki magyar iskola egy szimbolikus jelenléte a magyarságnak Horvátországban.

A kárpátaljai behívások kérdése: azt gondolom, hogy ilyen típusú kérdést zárt ülésen vitassunk meg akár itt a bizottságban, akár a nemzetbiztonsági bizottság vonatkozásában, mert gondolom, hogy rajtunk kívül másokat is érdekelne az erre adott válasz, és Kovács Béla után csak bízom abban, hogy nem online közvetítésben. *(Derűtség.)*

(Petneházy Attilának:) Képviselő úrnak és elnök úrnak csak megköszönni tudom a szavait. A koordinálás tekintetében teljesen igaza van. Itt egy tárcaközi bizottsággal próbáljuk ezt a kérdést kezelni. Fontos az, hogy a tárcáknak legyen minél nagyobb szabadsága a különböző támogatási formák miatt, először is azért, mert ők a saját területüket nyilván jobban átlátják, mint mi, másfelől azért, mert az a tapasztalat, hogy ha egy saját programot tudnak vinni, akkor nagyobb lelkesedéssel és több pénzzel csinálják, mintha mi megmondjuk, hogy ők mit csináljanak. Tehát a kreativitás üdvös mind az aktivitás, mind a pénzügyi források odacsoportosítása tekintetében. Ugyanakkor az is tény, hogy a párhuzamosságok és az átláthatatlanság elkerülése végett fontos, hogy legyen egy olyan, kvázi térképünk, ahol látjuk, hogy ki, hova, milyen forrást nyújtott. Nem azért, hogy ezt minősítsük, hanem elsősorban azért, hogy párhuzamosságok ne legyenek. Itt a koordináció tekintetében megkülönböztetően hálásak vagyunk, ha elnök úr ebben segítséget nyújt, mert a tárcaközi bizottság alapvetően betöltötte azt a funkciót, amire kitaláltuk, de további segítség a koordináció tekintetében igencsak elkelne.

Ezekkel a gondolatokkal köszönöm meg, hogy itt lehettem, és válaszolhattam a kérdésekre.

Határozathozatal

ELNÖK: Köszönöm szépen. Köszönöm szépen a tájékoztatót, köszönöm szépen a kérdéseket, hozzászólásokat és az ezekre adott választ.

Az Országgyűlésről szóló 2012. évi XXXVI. törvény 44. § (2) bekezdése alapján fogunk szavazni dr. Semjén Zsolt tárca nélkül miniszterjelölt miniszterre történő kinevezésének támogatásáról, természetesen nyílt szavazással.

Megkérdezem a bizottság tagjait, kik támogatják. *(Szavazás.)* Hatan támogatják. Kik nem támogatják? *(Szavazás.)* Ketten nem támogatják. Köszönöm szépen.

A bizottság támogatta.

A korrektség kedvéért a jegyzőkönyv számára szeretném elmondani, hogy Kiss László képviselő úr jelezte, orvosi vizsgálatra kell mennie, tehát feltételezhetően nem azért távozott, mert nem akart szavazni.

Köszönöm szépen még egyszer miniszterjelölt úr tájékoztatóját. Munkájához sok sikert, jó egészséget kívánunk! *(Dr. Semjén Zsolt: Köszönöm szépen.)*

Egyebek

Az Egyebekről röviden: a holnapi napon, szerdán, 8 órakor dr. Navracsics Tibor és Balog Zoltán miniszterjelöltek hallgatjuk meg. Köszönöm szépen.

Mindenkinek jó munkát vagy jó pihenést kívánok!

(Az ülés befejezésének időpontja: 16 óra 21 perc)

Potápi Árpád János
a bizottság elnöke

Jegyzőkönyvvezetők: Gálné Videk Györgyi és Bihariné Zsebők Erika